

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ANUL LXVI

MARTIE — APRILIE 1989

COPIII VIITOR ȘI RESPONSABILITATE !

Pastor

Bocăneanu Adrian

Consilier — Uniune

„Copiii trebuie să fie instruiți în școala căminului de la leagăn pînă la maturitate“. CG 26

„Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare încredințată vreodată ființelor omenești, și niciodată studiul sîrguincios al acestei lucrări nu a fost atît de important ca astăzi.“ CG 169

Îndeplinirea competentă a oricărei activități cere o instruire specială. Nimeni nu se apucă să conducă o mașină, să minuiască un strung sau un bisturiu cîta vreme nu este instruit. De importanță mult mai mare este însă activitatea complexă și de lungă durată a creșterii și educării copiilor. Rîndurile care urmează și articolele viitoare cu acest subiect sînt un apel către părinți — și sperăm și un ajutor — în vederea instruirii pentru sarcina monumentală pe care și-o asumă, și anume formarea caracterelor copiilor lor pentru viața aceasta și pentru veșnicie.

Ca să putem călăuzi corect pe copiii noștri, este necesară mai întîi o cunoaștere a modului general de creștere și dezvoltare a copiilor la diferite vârste. Deși există diferențe apreciabile de la un copil la altul, dezvoltarea lor urmează totuși un curs general, previzibil, a cărui cunoaștere este necesară. Părinții ar putea valorifica mult mai bine privilegiile fiecărei vârste dacă ar cu-

noaște specificul ei, și ar fi scutiți de multe amărăciuni și dezamăgiri inutile dacă nu ar avea pretenții nepotrivite. Studiile au arătat că părinții care nu știu ce se poate aștepta la fiecare vîrstă a copilului tind să fie iritabili, insensibili, intoleranți și predispuși să recurgă la pedepse fizice. Ellen White spune: „Părinții și educatorii trebuie să cultive în așa fel tendințele celor tineri încît în fiecare etapă a vieții, ei să poată manifesta frumusețea corespunzătoare acelei perioade, dezvoltîndu-se natural, asemenea plantelor din grădină“ (CG 204).

Deci mai întîi este necesar să știm ce este corespunzător fiecărei perioade. Înainte de aceasta să discutăm pe scurt importanța vieții dinainte de naștere.

PERIOADA PRENATALĂ

Din momentul concepției, fătul este un produs atît al eredității cît și al mediului de viață. El este pro-

tejat de acțiunea nefastă a multor factori, totuși anumite substanțe nu pot fi împiedicate să afecteze viața și dezvoltarea fătului. Otrăvurile conținute în fumul de tutun și în alcool — și de asemenea unele medicamente — sînt cît se poate de dăunătoare dezvoltării sale fizice. Dar tot atît de vătămătoare pot fi emoțiile negative puternice, nervozitatea și stresul care perturbă echilibrul biochimic al corpului mamei, și ca urmare perturbă pe copilul încă nenăscut. De asemenea unele boli ale mamei, cum ar fi diabetul, rubeola și unele tulburări ale sistemului endocrin, pot aduce fătului vătămări grave. Deci încă în cursul vieții intrauterine copilul poate fi afectat așa încît după naștere va fi mult mai dificil pentru el să-și formeze trăsături sănătoase de caracter.

Serva Domnului subliniază acest lucru: „Mama, din al cărei sînge copilul este hrănit și modelat în

Continuare în pag. 1

Scumpi frați, stimate surori,
Iubiți conlucrători,

Celui cu inima tare, Tu-i cheazăluești pacea ; da, pacea, căci se încrede în Tine“ (Is. 26, 3).

Profetul Isaia ne asigură prin cuvântul său inspirat că pe cei ale căror inimi și minți sînt bine fixate și statornice în Isus Hristos, El îi asigură de pacea Lui, o pace desăvîrșită, durabilă, pentru că se încred în El.

Dar liniștea și pacea sufletului nostru sînt adesea tulburate. Cînd te aștepți mai puțin, un telefon și de la capătul celălalt al firului o voce sugrumată de emoție și durere te anunță că o viață a fost curmată într-un accident sau inima cuiva s-a oprit brusc. Ani îndelungați de viață, de acumulări cantitative și calitative, de realizări remarcabile și de planuri deosebite se spulberă în neființă prin moarte. Pacea încrederii în destinul călăuzirii divine se zdruncină adesea în astfel de situații. De ce un astfel de sfîrșit ?

Este un adevăr axiomatic că atunci cînd suferința și nenorocirea lovesc pe cel ce are o puternică încredințare într-un Dumnezeu iubitor și plin de grijă, impactul suferinței are o nuanță deosebită.

În armonie cu adevărurile Sfintelor Scripturi, Dumnezeu dorește să iubească și să fie iubit de către oamenii pe care El i-a creat pe această planetă (Ier. 31, 3 ; Deut. 6, 5). Dar iubirea în sensul cel mai larg și cel mai profund al cuvîntului este posibilă numai pentru aceia care au capacitatea să facă o alegere rațională, să aleagă să iubească. De aceea, ființele omenesti au fost create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Acest liber arbitru, această libertate ce o avem în Hristos de a alege a-L iubi, și deci beneficiari ai păcii și încrederii în El, a fost și este condiționată de dispoziția sau hotărîrea de a trăi după legile fizice, ale minții, legile relațiilor interumane și legile spirituale ce generează existența noastră. Atîta vreme cît alegem în mod deliberat să fim în armonie cu aceste legi ale existenței umane, vom fi scutiți de suferințele ce ne-ar lovi dacă nu am face acest lucru. Sfînta Scriptură și viața de fiecare zi ne demonstrează faptul că o mare parte din lipsa păcii și liniștii din viața noastră, și chiar suferința, sînt rezultatele unei alegeri greșite și ale unei încălcări a legilor ce guvernează ființa noastră, fie de noi, fie de alții, și atunci devenim victime.

Poziția Sfintelor Scripturi cu privire la suferință nu ne îngăduie să aruncăm vina pe Dumnezeu (Is. 14, 12—14 ; Ez. 28, 12—14 ; Gen. 3, 1—6). Dumnezeu n-a intenționat nicio-

dată să aducă suferința asupra creaturilor Sale. Imediat ce au luat ființă premisele suferinței, El a fost prezent acolo punînd în acțiune planul Său pentru eliminarea ei (Gen. 3, 15).

Pentru a putea fi de folos celor loviți de suferință și să ajutăm în mod pozitiv, spre vindecare, trebuie să ajungem a cunoaște ce a făcut Dumnezeu, ce face El și ce este dispus să facă pentru cei ce au nevoie de ajutorul Lui.

Făgăduința aceasta a prezenței divine este văzută mult mai clar în Noul Testament (Evr. 13, 5), în mod deosebit prin viața și suferințele Domnului Hristos. „Nu vă voi lăsa orfani (nemîngîiați) ; Mă voi întoarce la voi“. Și Duhul Sfînt este numit Mîngîietorul (Ioan 16, 7). Sfînta Scriptură ne spune fără echivoc că nu sîntem niciodată despărțiți de mîngiere, speranță și putere. Și un lucru încurajator, în suferințele noastre — Dumnezeu este prezent alături de noi pentru a aduce tămăduire și alinare.

În momentele suferinței, pentru cel credincios, Cuvîntul Scripturii este plin de balsam mîngîietor. El readuce în inimi pacea și încrederea în Dumnezeu mîntuirii noastre. Cîtă forță mîngîietoare găsim în cartea Psalmilor ! Prin rugăciune, calea spre inima Tatălui ne este deschisă și un izvor de pace și mîngiere inundă sufletul și viața noastră.

„Domnul este sprijinitorul vieții mele...“ (Ps. 27, 1)

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții... Tu ești cu mine (Ps. 23, 4).

Chiar și atunci cînd avem impresia că totul și-a ieșit din făgaș, să rămînem ferm încredințați că Dumnezeu este prezent cu iubirea Sa mîngîietoare și ocrotitoare alături de noi.

Adesea suferința evidențiază adevăratele valori și priorități ale vieții. Și sîntem invitați să facem din ele energia dătătoare de pace și armonie lăuntrică. Ele rămîn chezașia păcii noastre.

În mijlocul suferinței, încrederea noastră în Dumnezeu poate să crească, să se dezvolte, chiar dacă durerea ne copleșește. Mîntuitorul ne-a învățat că ne putem încrede în Dumnezeu chiar cînd stăm în fața morții.

În fața suferinței un simțămînt al tăriei se degajă din legătura noastră cu Dumnezeu. Și atunci vom avea mai multă răbdare, înțelegere și încredere, care va fi și pentru alții inspirație. În acest fel putem fi o parte a căilor folosite de Dumnezeu pentru ajutorarea celorlalți care sînt în suferință.

În suferință ajungi să-ți dai mult mai bine seama de importanța oamenilor în viața ta. Prin comuniunea și părășia pe care le ai cu alții la patul suferinței, fiind mîngîiat și mîngîind pe alții, ajungi să îmbogățești viața ta și a altora.

constituția sa fizică, îi transmite de asemenea și influențe mintale și spirituale care-i vor forma mintea și caracterul." (MH 372)

Este uimitor că după numai opt săptămîni de viață intrauterină copilul posedă toate elementele esențiale ale corpului, inclusiv zece degete și o inimă care bate. Deci toate acestea se formează, de multe ori, chiar înainte ca femeia să știe cu siguranță că este însărcinată! Nu este de mirare că „temeliile unui caracter drept pentru ființa viitoare se așază prin deprinderi de strictă cumpătare ale mamei anterior nașterii copilului său” (AH 258). Și poate chiar anterior începutului sarcinii!

De asemenea în perioada prenatală se formează și atitudinile părinților față de copilul care se va naște. Aceste atitudini vor fi favorabile cînd copilul este dorit, cînd viața soților se caracterizează prin stabilitate, afecțiune și încredere reciprocă, sau nefavorabile cînd părinții se simt incapabili să poarte răspunderile creșterii copilului, cînd se cultivă așteptări nerealiste cu privire la sexul copilului și performanțele lui viitoare, sau cînd viitorul familiei este incert. Aceste atitudini care se formează acum de obicei persistă, iar cele negative chiar se intensifică odată cu nașterea și creșterea copilului. Inevitabil ele se vor manifesta și, într-un fel sau altul, copilul le va resimți. O atitudine negativă va putea fi punctul de plecare al unor tulburări de personalitate și comportament pentru ani lungi sau pentru toată viața viitoare a copilului.

CUPRINS

● Copiii — viitor și responsabilitate	I
● De la inimă... la inimi	II
● Realizări	2
● In memoriam	3
● Pe urmele Marelui Păstor	4
● „Puneți-Mi deoparte...”	6
● Adevărul așa cum este el în Hristos	7
● Mărgăritarul de mare preț	9
● Sintem întrebați — răspundem	10
● De la Sabat, la duminică	11
● O solie din partea lui Hristos	13
● Leac pentru singurătate	14
● Adîncimi	15
● Sarea pămîntului	16
● In memoriam	III

Să urmărești dezvoltarea unui copil în cursul primului an de viață este ca și cum ai privi o minune. În numai douăsprezece luni, în locul nou-născutului pasiv, total dependent de mamă, avem o ființă activă, care (aproape) merge, (aproape) vorbește, rîde, rezolvă probleme („cum s-o fac pe mama să mă ia în brațe?”), se joacă (imită gesturi care amuză pe privitori, dă drumul diferitelor obiecte), primește și dăruiește iubire. În cursul primului an de viață el învață și se dezvoltă

mai mult decît în oricare alt interval de timp comparabil de mai tîrziu. Dar aceasta nu are loc la întîmplare, ci fiecare pas de înaintare devine condiția necesară pentru următorul.

Prima lună — adaptarea. Nou-născutul se adaptează vieții din afara mamei iar mama și tatăl se adaptează copilului. El învață foarte mult despre sine și despre viață — deși noi socotim că este prea mic ca să învețe. Cînd el plînge, probabil nu-și va aduce aminte dacă a fost luat și îngrijit de mama sau de tata. Dar dacă nu este băgat în seamă multă vreme, dacă nu i se dă să mănînce cînd îi este foame, și apoi simte că este ridicat brusc, întîmpinat cu zgomote supărătoare și mînuit cu mișcări aspre, el va înțelege foarte bine mesajul: nu sînt o persoană valoroasă, lumea în care am ajuns să trăiesc este neplăcută și periculoasă. Sau dimpotrivă, o conduită corectă și afectuoasă a părinților îl va face să resimtă mediul de viață ca primitiv, prietenos, demn de încredere. Astfel atitudinea copilului față de sine și față de ceilalți începe să se formeze acum, potrivit modului în care este tratat. Aceasta este o importantă piatră de temelie a caracterului — încrederea în părinți, în viață și simțămîntul valorii personale.

Luna a doua și a treia. Plînsul persistă iar somnul este destul de nesigur. Dacă părinții ar ști dinainte cît de mult plîng copiii în primul an, și mai ales în primele trei luni, ar parcurge mai liniștiți acest timp (și copiii ar trebui să le suporte mai puține accese de supărare). Dar de obicei după trei luni plînsul descrește în mare măsură.

Pentru părinții conștiincioși această este o perioadă dificilă. Ei nu conținesc să se întrebe ce are nevoie copilul. Această neliniște se poate transforma în mînie, iar mînia acu-

mulată provoacă efecte negative asupra copilului.

Ce este necesar acum pentru dezvoltarea caracterului copilului? Răspunsul este: niște părinți fericiți, sănătoși, iubitori și odihniți. Este necesară o redistribuire a răspunderilor de muncă în gospodărie între soț și soție. Este de dorit ca și tatăl să-și asumă activități legate de îngrijirea copilului, și pentru asta este necesar ca atît el cît și soția să renunțe la unele prejudecăți. Astfel mama va putea găsi timp să se ocupe și de sine — plîmbare sau sport sau citit sau odihnă. Aceasta nu înseamnă egoism, pentru că se vor vedea rezultate benefice nu numai pentru mamă, ci de asemenea pentru copil și pentru soț. Cu energiile refăcute, cu o apreciere reînnoită a micuței comori care i-a fost încredințată de Dumnezeu, ea va face o lucrare mai bună. Menținerea legăturii de afecțiune dintre soți va influența în bine pe copil. Caracterele puternice se formează în cămine stabile și pline de iubire.

Luna a patra și a cincea. Copilul este tot mai activ, gîngurește, rîde și se îndreaptă către fețele prietenoase și către obiectele viu colorate. El începe să-și schimbe poziția, și această achiziție poate aduce situații periculoase.

Ce este necesar acum pentru dezvoltarea caracterului copilului? Să fie înconjurat de persoane afectuoase, care se bucură din inimă de tot ce face copilul, care să se joace cu el, să-i vorbească, să-i răspundă la gesturile și sunetele lui, să-i îndeplinească cerințele — chiar atunci cînd acest lucru nu este prea plăcut. Dacă iei copilul în brațe și-l mîngîi, nu cumva o să ajungă răsfățat, răzgițat? Răsfățul nu înseamnă prea multă iubire, ci prea puțină disciplină. Au nevoie de disciplină co-

pii de cinci luni? Desigur! De exemplu, dacă el se mișcă încoace și încolo și dorim să-l determinăm să se liniștească, e nevoie să-i spunem clar: „Stai liniștit” și apoi, cu blîndețe și hotărîre, să-i ținem picioarele și corpul ca să știe că acolo este cineva de la care să învețe cum trebuie să se poarte și nu cineva cu care să se lupte. Astfel copilul învață că părinții reprezintă autoritatea iubitoare a familiei iar el trebuie să asculte. Aceasta este o altă piatră de temelie a dezvoltării caracterului.

Lunile șase la opt. Copilul își perfecționează mijloacele de deplasare, și pentru aceasta este bine să i se ofere spațiu suficient și la adăpost de pericole.

Copilul are nevoie de spațiu, dar și de limite, și trebuie să-l învățăm cu iubire acest lucru: „Dacă mai pui mina pe vaza cu flori, mama trebuie să o pună sus unde tu nu ajungi“. Este tot atât de dăunător să fie ținut tot timpul în țarc fără nici o ocupație interesantă ca și să fie lăsat să umble la orice fără nici o restricție și supraveghere. Lunile opt la douăsprezece. Copilul recunoaște foarte bine elementele mediului familiar lui și se simte bine în el, și începe să fie neîncrezător sau temător de ceea ce nu cunoaște. Emoțiile copilului trebuie să fie recunoscute și acceptate (de exemplu să nu rîdem de el dacă se arată speriat de o persoană necunoscută lui și să nu-l forțăm să stea cu acea persoană). Pe cât posibil să înlăturăm cauzele emoțiilor negative.

Acum este nevoie de părinți răbdători, pe care copilul se poate

bizui, a căror purtare este consecventă, care sînt dispuși să accepte copilul indiferent de dispoziția lui (sau a lor înșile), care nu forțează micuța corabie să iasă din port ci-i îngăduie să navigheze potrivit timpului ei și puterilor ei. Să nu forțăm copilul spre ce-i este nefamiliar. Să așteptăm pînă se va obișnui și să-l încurajăm apoi să se apropie. Faptul că un copil este timid acum nu înseamnă că el trebuie să fie timid pentru totdeauna. El poate deveni peste cîțiva ani foarte prietenos și curajos — dacă va fi tratat cu consecvență și i se va dezvolta încrederea în persoanele din jur. Cîteodată este nevoie de munți de răbdare ca să ieși cu bine din perioada aceasta — dar, de dragul caracterului copilului, merită.

Frica nu este singura emoție negativă care apare la această vîrstă. Protestele mînioase sînt acum mai

sonore — și mai jenante mai ales cînd copilul alege să-și descarce mînia în mijlocul predicii (propriului său tată)! Pedepsirea este nepotrivită în asemenea împrejurări. Copilul are nevoie de înțelegere și fermitate — și un exemplu bun și iubitor. Deci nu bateți pe copil. Țineți-l hotărît și vorbiți-i cu voce calmă. Încercați să identificați cauza protestului său și îndepărtați cauza.

Dacă am însuma ce trebuie să învețe un copil în cursul primului an de viață, am putea spune că trebuie să dobîndească simțămîntul că el este o persoană normală, că poate să aibă încredere în mama și tata — chiar atunci cînd comportamentul său îi deranjează. Aceste achiziții — încrederea și siguranța — îi îngăduie să abordeze de pe o poziție avantajoasă sarcinile celui de-al doilea an de viață și anume dezvoltarea independenței și tatonarea limitelor.

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

PAROȘENI: Cărbune peste prevederi

Harnicul colectiv de muncă al Intreprinderii miniere Paroșeni, din bazinul carbonifer al Văii Jiului, care poartă cu mîndrie titlul de „Erou al Muncii Socialiste“ și care, în primii trei ani ai actualului cincinal, a extras peste prevederi 246.000 tone cărbune, a început și acest an cu bune rezultate în producție. Folosind la întreaga capacitate complexe mecanizate din abataje și timpul de lucru în toate schimburile, acordînd toată atenția creșterii randamentelor pe fiecare

post, minerii din Paroșeni au extras suplimentar prevederilor de plan 5.400 tone cărbune.

SATU MARE: Instalație de concepție originală

La Intreprinderea de utilaj minier Satu Mare a fost realizat cel dintîi robot industrial în cadrul noului atelier de la secția sculărie. Este vorba de robotul industrial electric RIE-50, care va deservi mașinile-unelte din sectoarele de prelucrări mecanice la rece. Robotul a fost proiectat și conceput de specialiști de la atelierul de proiectare tehnologică și sisteme de organizare al întreprinderii, în co-

laborare cu Institutul politehnic Timișoara.

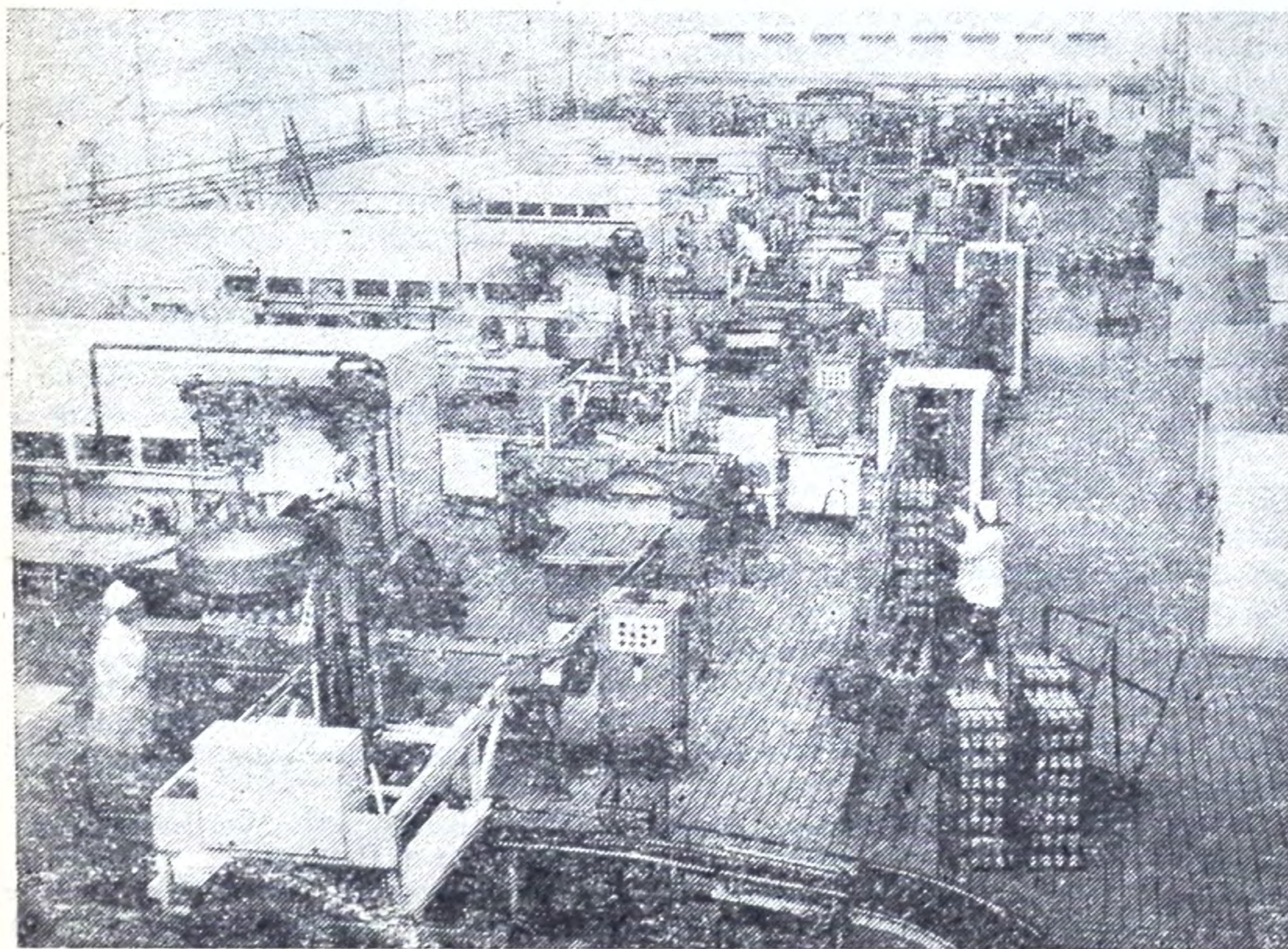
SIBIU: În sprijinul sănătății populației

Preocupările permanente ale Direcției județene sanitare Sibiu pentru îmbunătățirea calității asistenței medicale a populației s-au concretizat, în ultima vreme, în dotarea spitalului județean din municipiul reședință de județ cu aparatură complexă de investigație și tratament. Astfel, au fost puse în funcțiune laboratorul de medicină nucleară și laboratorul de cobaltoterapie, care oferă posibilități largi de investigație, de stabilire în timp util a diagnosticului și de tratament complex în diferite afecțiuni. De asemenea, în cadrul secției cardiologie a fost înființat un laborator de informatică medicală, care contribuie la optimizarea evidenței, la supravegherea și îngrijirea pacienților. De asemenea, în cadrul unor laboratoare au fost elaborate programe asistate de calculator.

VRANCEA: Perdele forestiere pentru protejarea terenurilor agricole

Pentru protecția climatică a terenurilor agricole din județul Vrancea se vor înființa perdele forestiere. În prezent, potrivit programului stabilit în acest scop, au început lucrările de înființare a perdelelor în zona comunei Tătărănu, vegetația forestieră urmînd să cuprindă în desfășurarea ei în benzi late de 6—8 metri, 25 hectare de teren. Lucrările din etapa a doua au în vedere plantări de perdele forestiere în zona localităților Sihlea, Bălești și Nănești, iar ele vor fi executate de Inspectoratul silvic județean, cu largă participare a cetățenilor.

Fabrica de produse lactate Vitan

ROBERT H. PIERSON

FOST PREȘEDINTE AL CONFERINȚEI GENERALE
A.Z.S.

1911—1989

Cu profundă durere am luat cunoștință de încetarea din viață la 21 ianuarie 1989 a fratelui ROBERT H. PIERSON fost, timp de 13 ani, președinte al Conferinței Generale A.Z.S.

Născut în 1911, își începe activitatea ca pastor. Este întărit ca pastor al bisericii advente în 1933 în Poona, India. Lucrează mai bine de 46 de ani în conducerea bisericii ca președinte de conferință, de uniune, de diviziune și în 1966 este ales președinte al Conferinței Generale, fiind reales pînă în 1979 cînd se retrage din motive de boală, suferind de inimă, suferință care-i va curma și viața în urma unei puternice crize.

Frățietatea din România l-a cunoscut în cele două vizite pe care le-a făcut în țara noastră. A vibrat profund la căldura iubirii frățești și a ospitalității românești. România și biserica din România au rămas în inima sa. Prima sa vizită în țara noastră a avut loc în februarie 1974. Cu această ocazie dînsul declara: „Noi am venit de la Conferința Generală și de la Diviziunea Euro-Africa, nu pentru a ne amesteca în lucrarea bisericii adventiștilor de ziua a șaptea din România, ci pentru a ne bucura de comuniunea spirituală cu voi și a ne cunoaște cu frații și surorile noastre din această minunată țară“.

Cînd în iunie 1977 descindea din nou la aeroportul internațional Otopeni, regretatul fr. Pierson spunea:

„Nu se obișnuiește ca un președinte al Conferinței Generale să viziteze o uniune de două ori. Timpul și problemele nu ne îngăduie. Dar trebuie să vă mărturisesc că în ceea ce privește România... aici este cu totul altceva. Am fost așa de mult impresionat de cele ce am văzut aici la prima mea vizită, de frumusețea țării Dvs., de căldura frățietății advente, de viața Dvs. religioasă, încît am considerat atît o bucurie, cît și un privilegiu ca să vă revăd.“ Iar înainte de a pleca, spunea în cuvîntul său adresat „familiei bisericii A.Z.S. din frumoasa Românie“: „Acum la despărțire, cuvîntul, solia mea, pentru voi este aceasta: Rămîneți credincioși Domnului nostru Isus Hristos și soliei Sale pentru aceste zile. Stați strîns uniți laolaltă. Susțineți și colaborați cu conducerea conferințelor și a uniunii voastre și cu pastorii voștri. Fiți buni cetățeni în această viață și nimic să nu vă împiedice a vă pregăti pentru întîlnirea cu Domnul Isus“.

Cînd cîpă sesiunea Conferinței Generale din 1985 de la New Or-

leans delegația română se afla în California, la Loma Linda, unde s-a întîlnit cu frățietatea de origine română de pe acele meleaguri, fr. R. H. Pierson auzind că sîntem acolo ne-a vizitat. „Am auzit că sînteți aici și n-am putut să nu vă văd“. A fost ultima noastră întîlnire.

Un bărbat a cărui inimă sensibilă a bătut pentru această lucrare, a fost unul dintre bărbații de valoare ai bisericii. Sincer, iubitor al trăirii în simplitate și credincios, îi plăcea să se numească un „creștin de tip vechi“. „Mă simt bine printre frații și surorile din România. Sînt mai aproape de inima mea“.

Deși în vîrstă, suferinc și pensionat, n-a putut sta departe de activitatea bisericii. Cu toate că purtase răspunderi mari, a lucrat în anii pensionării ca pastor al comunității Kaiulaaahu, din Hawai.

Regretăm dispariția acestui slujitor al lui Dumnezeu, dar avem convingerea că la sunetul trîmbiței din dimineața învierii, fr. R.H. Pierson — cu toți cei mîntuiți — se va bucura de binecuvîntarea răsplătirii veșnice. „Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!“

Comitetul Uniunii

DUIOASĂ AMINTIRE. În vara anului 1852, pastorul James White călătorea cu trăsura în una din lungile lui călătorii misionare. După câteva ore de călătorie s-a oprit la marginea drumului, pe un crîmpei de loc înverzit, ca să-și consume în tihnă hrana pe care o luase cu sine la plecare, într-un coșuleț simplu. Fiind adînc preocupat de nevoile de început ale mișcării advente, gîndurile lui s-au oprit asupra lipsei unui sistem organizat, reglementat, în legătură cu studiul sistematic al Bibliei. Spirit cutezător, inteligent și practic, a întors coșulețul cu fața în jos și atunci și acolo a conceput primele studii ce s-au scris pentru credincioșii noștri privind Școala de Sabat. Atunci s-au semănat primele nobile semințe ale adevărului, care prinzînd, în timp, rădăcini adînci și dăinuitoare, au crescut pînă ce au ajuns ceea ce noi cunoaștem și vețem astăzi sub acest nume în denominațiunea adventiștilor de ziua a șaptea.

PE URMELE MARELUI PĂSTOR

Ezechiel 34, 11—16

Sub conducerea Marelui Păstor al oilor acest serviciu divin al Școlii de Sabat, adaptat prin forma lui organizatorică să dea învățatură spirituală întregii biserici, poate fi asemuit cu o masă în familie cu hrană corespunzătoare pentru fiecare membru al ei. El este unul din factorii de seamă în stabilirea, dezvoltarea, modelarea și permanentizarea diferitelor interese ale lucrării noastre denominaționale. Instituție de extindere mondială, începută în veșminte modeste, a crescut mereu și mereu, pînă ce a ajuns un factor esențial, a cărui influență se contopește cu fiecare rugă a soliei ingerului al treilea.

PAȘTORUL, PREZENȚĂ EXEMPLIFICATOARE.
„Fii o pilcă pentru credincioși“ (1 Timotei 4, 12).

Cînd pastorul consideră această ramură importantă a bisericii ca un serviciu divin, în care turma al cărei conducător este el e angajată la studierea Cuvîntului lui Dumnezeu în căutarea izvoarelor de apă vie, fără îndoială că el o va purta pe inima sa. Aici li se dă membrilor o hrană a sufletului, o dezvoltare armonioasă (și metodică) a cunoștințelor spirituale, aici li se oferă tabloul unei însuflețitoare viziuni viitoare și ei înțeleg mai clar înțelepciunea și puterea Creatorului universului; aici li se descoperă Domnul Hristos ca Mîntuitor personal și aici înțeleg scopul veșnic al cerului: mîntuirea și salvarea păcătoșilor. În acest loc este nevoie de conlucrarea plină de simpatie a conducătorului, căci el este nu numai pastorul comunității ci și pastorul Școlii de Sabat, pentru care are cel mai înalt interes spiritual și pentru care urmărește asigurarea celor mai frumoase rezultate. El înțelege că aici sînt persoane de ciferite categorii de vîrstă și nu e lucrare mai importantă decît aceea de a cîștiga și de a păstra o viață, cu posibilitățile ei nemărginite, pentru o veșnică viață slujire.

Pastorul desigur va înțelege că viața spirituală a membrilor comunității sale depinde mai ales de interesul lor personal față de studierea Cuvîntului lui Dumnezeu și că, încurajînd participarea tuturor la acest serviciu divin, el de fapt ia măsurile cele mai potrivite pentru clădirea și dezvoltarea bisericii viitoare. De aceea el trebuie să întrețină o bună și personală legătură cu această ramură, fiind mereu în frunte, inițiatorul, inspiratorul și însuflețitorul.

Vom nota mai jos șapte icoi care ni se par a fi potrivite în ce privește legătura și răspunderea pastorului față de Școala de Sabat.

„SERVICIUL DIVIN AL ȘCOLII DE SABAT... ESTE UNUL DIN FACTORII DE SEAMĂ ÎN STABILIREA, DEZVOLTAREA, MODELAREA ȘI PERMANENTIZAREA DIFERITELOR INTERESE ALE LUCRĂRII NOASTRE”.

1. — *Un plan inteligent.* Pastorul ar trebui să plănuiască, împreună cu slujbașii din resortul respectiv, cum să se realizeze o cît mai înaltă țintă în problemele de importanță vitală, cum ar fi: atmosfera, studiul, participarea și antrenarea la răspunsuri. Experiența lui îndelungată, educația lui profesională ca și calificarea lui spirituală, sînt onorate atunci cînd el face lucrul acesta cu tact, prevedere și inteligență.

2. — *Asigurarea colaborării.* Ca reprezentant al Celui ce l-a chemat și l-a trimis în slujba de „păstor și învățător“ va cultiva o amabilă relație cu dirigintele și cu ceilalți slujbași. Și ei, la rîndul lor, într-o sferă proporțional mai redusă, îndeplinesc aceeași lucrare de învățare. Prinși deci în același efort, se vor simți atrași unii față de alții, într-o atmosferă de simpatie și prietenie, ca unii care manifestă aceleași interese pentru suflete. Împreună, umăr la umăr, ca purtători ai aceleiași poveri, vor lupta pentru cîștigarea celor mai bune rezultate spirituale.

3. — *Participare regulată.* Atît la întîlnirea de dimineață, cît și la cea de la ora nouă treizeci, el trebuie să fie prezent. În felul acesta el arată adîncul lui interes față de tot ce se petrece în acest timp în aceste locuri și ajunge să fie în cunoștință cu desfășurarea în detaliu, pentru a-și putea oferi sfatul său competent. Dacă un pastor nu participă regulat la aceste întîlniri cum poate încuraja cu efect participarea altora? Cum poate recomanda altora această obligație, cînd pe sine însuși nu se obligă, deși e consacrat pentru aceasta? Învățînd pe alții să-și facă partea lor de lucru, Domnul îl invită pe el să și-o facă pe a sa. Oare nu este și el un membru al acestui departament? Credem că nu se poate oferi un motiv temeinic, plauzibil și obiectiv care să împiedice pe un pastor, în ziua de Sabat, să participe, decît în cazuri extrem de rare. E cu totul nepotrivit ca cel care este trimis să împartă daruri spirituale poporului și poartă sarcini evanghelistice, indiferent de sarcinile sau obligațiile lui oficiale, să se considere scutit. Participarea ocazională, „abaterea“ și pe la sectorul acesta, către sfîrșitul lui ca să-și facă apoi partea de predicare, face să se piardă din autoritatea și importanța soliei, care s-ar intenționa să fie mișcătoare.

4. — *Rugăciunea, elementul omogenizator.* Se cunoaște și se recunoaște că lucrul bine organizat se realizează bine și ordonat și că îndrumările clare asigură o incontestabilă reușită. Dar lîngă toate acestea și mai presus de ele este binecuvîntarea cerească, pe

care noi o cerem prin rugăciune. Când pastorul invocă în cercul restrâns de dimineață sau în mijlocul mulțimii adunate la studiu prezența și intervenția Marelui Învățător, cu siguranță că o notă nouă de solemnitate coboară în inimile celor prezenți. Vom mulțumi pentru stucii, pentru posibilități, pentru chemare și ne vom ruga pentru interes, pentru participare, pentru înțelegere, pentru binecuvântare. Aceasta arată interesul nostru, dorința noastră, atașamentul nostru și conlucrarea noastră. Prin prezența și rugăciunea pastorului, spiritele se liniștesc, discuțiile se atenuează, atmosfera se spiritualizează și unitatea de gând și de simțire se înrădăcinează și aduce în mod neașteptat rodnicia.

5. — *Referirea la studiile parcurse.* După cum observăm, studiile pe care avem favoarea să le parcurgem în timpul acesta pun în discuție probleme fundamentale de viață creștină, declanșează resorturi de judecată prin acționarea învățăturilor prezentate, care deschid noi și luminoase orizonturi de înțelegere, care satisfac și mințile cele mai exigente. Creatorii lor ne furnizează o bogăție de material care nu poate fi la îndemâna oricui, care abundă în explicații și argumentări care ușurează înțelegerea celor mai (aparent) dificile probleme. Aria largă a câmpului acesta deschis de învățături îmbogățește mintea, câștigă inima și determină voința la atitudini de aleasă ținută spirituală. Pastorul, în discuțiile și vizitele sale particulare, poate face deseori aluzie la autoritatea acestor învățături, arătând competența lor, valabilă pentru orice circumstanță. Referirea la aceste învățături care vitalizează întreaga biserică întărește și oficializează, înobilează și tonifică orice subiect pus în discuție. Un for autoritar s-a pronunțat și tot poporul e chemat să înțeleagă „sunetul trâmbiței“.

6. — *Predarea lecțiilor.* Trăim vremuri de rapide înnoiri în toate sectoarele și în toate domeniile. Astăzi în țara noastră toată lumea știe carte. De la vârsta de șase ani, razele cunoașterii lumii înconjurătoare inundă mințile fragede și fiorul intrării în lumea minunată a slovelor face să tresară inimile lor receptive. Poporul nostru este un popor al „cărții“ și al valoroaselor cărți ale Spiritului Profetic, un popor care citește în fiecare zi și e la curent cu schimbările noutăți ale timpului, are mințile lucrate în sistemul de gândire logică. Susceptibilitatea și dorința de acumulare a „noului“ pătrunde prin ușile deschise și în comunitățile noastre. Mai ales generația tânără se integrează cu entuziasm în discutarea, interpretarea și sistematizarea cunoștințelor care privesc dezvoltarea armonioasă a personalității lor. Așa fiind lucrurile pastorul, omul ale cărui mecanisme de gândire funcționează, prin întrebuințare și perfecționare, în mod

superior, este chemat să încurajeze prin exemplu un sistem de prezentare a învățăturilor într-o manieră elevată avînd mare grijă însă spre a nu împieta în nici un fel gradul de asimilare a sfintelor noastre adevăruri. El este chemat să fie o punte de legătură între două feluri de exprimare, care au de fapt aceleași aspirații, pentru a face să se întâlnească în același punct comun: câștigarea sufletului pentru Hristos. Pastorul este cel care a citit, a învățat și care deține cel mai bine studiul biblic al fiecărui Sabat. El este acela care a înțeles cel mai bine, pentru că și-a luat timp, subiectul propus pentru studiere. El sesizează ideile majore, liniile raționale și nuanțele spirituale care trebuie scoase în evidență. De aceea pastorul, cînd este prezent, ar putea — uneori — cu mare succes să predea studiul biblic.

7. — *Răspunsuri la întrebări.* Unele dintre stucii noastre urmărite cu atenție și interes trezesc uneori dorința în inimile unor participanți de a primi mai multe explicații. De aceea sînt posibile o gamă întreagă de întrebări. Pastorul trebuie să fie pregătit și binevoitor, ori în acel cadru, ori în mod personal, în acel loc sau în altul, să răspundă acestor întrebări. Dispoziția de a-și lua timp pentru clarificarea unor chestiuni va stimula gustul membrilor comunității după hrană mai tare, proprie oamenilor maturi, care-i va păstra pe platforme statornice și de nezdruccinat. „Înțelegi tu ce citești? i-a zis Filip. Famenul a răspuns: Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? ...Și Filip a luat cuvîntul... și i-a propovăduit pe Isus“. Răspunsul prompt la cele trei întrebări ale călătorului pe drumul pustiu spre Gaza a dus la un sfîrșit fericit, concretizat într-un act de rară convertire: „s-au pogorît amîncoi în apă și Filip a botezat pe famen... care și-a văzut de drum plin de bucurie“. Nu este aceasta o intrare în „bucuria stăpînului“?

Toate cele de mai sus vor realiza fericitul scop de a câștiga colaborarea — prin exemplu — a tuturor slujbașilor, de întretesere a simpatiei și iubirii fierbinți pentru binele tuturor. Promovați colaborarea, descurajați competiția.

Cinste și cununi pentru bravii înaintași, chemări la desăvîrșire pentru toți ai lor urmași. Lăsăm în urmă începutul, scrutăm cu avînt necunoscutul; ce s-a-nfăptuit e-ndemn, să punem mai sus un semn. „Și noi, dar, care sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori... să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea“.

A. Chelbegeanu
Consilier-Uniune

CASA
DE
RUGĂCIUNE
A
COMUNITĂȚII
CURTIȘOARA
JUD. OLT

POHRIB TACHE

Cu post și rugăciune, biserica din Antiohia a dat ascultare acestei porunci a Duhului lui Dumnezeu, punându-și mâinile peste Barnaba și Pavel și consacându-i pentru slujirea Evangheliei. Duhul Sfânt nu a încetat să îndrume biserica Sa, biserica nu a încetat să dea ascultare poruncii și iată, la începutul acestui an, trei tineri pastori-ajutori din cadrul Conferinței Bacău au fost puși

fr. Popa, aducând asigurarea că Dumnezeu ne cheamă la slujire, ne face în stare să lucrăm și primește jertfa consacrării noastre prin Domnul Hristos. Fr. Bidiuc a adresat celor doi un călduros cuvânt de bun-venit în mijlocul pastorilor, iar fr. Dumitrescu a rostit cuvântul de trimitere în lucrare.

Raportul cărții Faptele Apostolilor spune apoi: „După ce

„PUNEȚI-MI DEOPARTE...

PENTRU LUCRARE...!”

OLTEANU LIVIU

deoparte pentru lucrarea lui Dumnezeu.

În Sabatul din 21 ianuarie 1989 fr. Dumitru Popa, președintele Uniunii, împreună cu slujbașii Conferinței Bacău s-au aflat în comunitatea Războieni, județul Iași pentru aducerea la îndeplinire a hotărârii comitetului Uniunii de consacrare pentru slujire a fr. Pohrib Tache. Cuvântul Domnului rostit de către fr. Popa cu această ocazie a înălțat pe Domnul Hristos ca Model și Conducător al tuturor celor chemați să-L urmeze. Cuvântul de primire în rândul pastorilor a fost rostit de către fr. Bidiuc Ioan, iar fr. Buciuman Ioan a adresat cuvântul de trimitere în lucrarea la care fr. Pohrib a fost chemat.

Comunitatea Solonet din județul Suceava a fost în Sabatul din 4 februarie 1989 gazda fericită a unei sărbători asemănătoare, prilejuită de întărirea prin binecuvântare a fraților Varadi Iuliu și Olteanu Liviu. Frații care alcătuiesc comitetul Conferinței Bacău împreună cu frații Dumitru Popa și Nelu Dumitrescu au condus serviciul divin solemn al consacrării. Cuvântarea și rugăciunea de consacrare au fost rostite de către

au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece ... Cuvântul Domnului se răspîndea în toată țara... în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt“ (13, 3. 49. 52). Dorim să mergem cu toții pe același drum, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, întăriți prin rugăciune, uniți — pastori și credincioși — în aceeași slujire strălucită a Cuvântului Domnului.

Redacția

Urmare în pag. 13

f) Conflictul și tensiunea dintre iudaism și Imperiu, care a ajuns în mod deosebit acută sub Hadrian, poate foarte bine să fi determinat pe episcopul Sixtus să ia inițiativa substituirii acelor sărbători specifice iudaice cum de exemplu Paștele și Sabatul, cu noi date și motive teologice, pentru a evita orice asemănare iudaică. Motivările anti-iudaice atât pentru Paște cât și pentru postul săptămînal în ziua Săbatalui, s-ar părea că aduc un sprjin în plus acestei ipoteze. Toate aceste mărturii pun în discuție și discreditează ipoteza unei origini apostolice a tradiției sărbătoririi Paștelui roman.

VARADI IULIU

ADEVARUL

AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS!

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA CRED... că Dumnezeu Duhul cel veșnic a fost activ împreună cu Tatăl și cu Fiul în lucrarea creațiunii, a întrupării și a răscumpărării. El a inspirat pe scriitorii Sfințelor Scripturi. El a umplut viața Domnului Hristos cu putere. El atrage și convinge ființele omenești; și pe aceia care răspund, El îi renaște și îi transformă după chipul lui Dumnezeu. Trimis de Tatăl și de Fiul spre a fi totdeauna cu copiii Săi, El revarsă darurile spirituale asupra bisericii, o împuternicește pentru a da mărturie despre Hristos și, în armonie cu Scripturile, o conduce în toț adevărul.

Puncte fundamentale, 5

DUMNEZEU DUHUL SFÎNT

Deși crucificarea a nedumerit, a chinuit și a înspăimîntat pe urmașii lui Isus Hristos, învierea a adus zorile dimineții în viața lor. Cînd Domnul Hristos a rupt cătușele morții, împărăția lui Dumnezeu a răsărit în inimile lor.

Acum, un foc de nestins ardea în sufletele lor. Diferențele ce cu cîteva săptămîni mai înainte ridicaseră bariere neplăcute între ucenici s-au topit, au dispărut. Ei și-au mărturisit unii altora greșelile și și-au deschis mai pe deplin inimile pentru a primi pe Isus, Împăratul lor înălțat la cer.

Unitatea acestei turme cîndva împărștiate creștea pe măsură ce petreceau zi după zi în rugăciune. Într-o astfel de zi, o zi de neuitat, ei lăudau pe Dumnezeu, cînd un zgomot asemenea urletului unui vînt puternic (asemenea unui uragan) s-a făcut auzit în mijlocul lor. Ca și cînd focul ce ardea în inimile lor a devenit vizibil, limbi de foc s-au așezat deasupra capului fiecăruia dintre ei. Asemenea unui foc violent, Duhul Sfînt a coborît asupra lor.

Plini de Duhul Sfînt, ucenicii n-au putut reține numai pentru ei iubirea lor nouă, arzîndă, cum și bucuria lor în Isus Hristos. Ei au început cu entuziasm să vorbească în mod public despre vestea cea bună a mîntuirii. Alertată de zgomotul produs, o mulțime de oameni din localitate împreună cu pelerinii din multe alte neamuri ce erau prezenți în Ierusalim, s-au îndreptat cu toții spre clădirea unde se aflau ucenicii. Plini de uimire și nedumerire ei au auzit — în limba lor proprie — mărturia puternică a lucrărilor minunate și puternice ale lui Dumnezeu rostită de către niște galileeni simpli, nesofisticați.

„Nu înțeleg“ spunea cineva, „ce înseamnă oare acest lucru?“ Alții

înceau să explice cele ce aveau loc spunînd: „Sînt beți“. „Nu, nu este așa“, a spus cu putere Petru, făcîndu-se auzit peste zgomotul mulțimii. „Nu este decît al treilea ceas din zi. Ceea ce ați auzit și văzut are loc datorită faptului că Isus Hristos cel înviat a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și ne-a dat acum Duhul Sfînt“ (Fapte 2).

CINE ESTE DUHUL SFÎNT ?

Biblia ne descoperă faptul că Duhul Sfînt este o persoană, și nicidecum o forță impersonală. Declarații ca acestea: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfînt și nouă“ (Fapte 15, 28), descoperă faptul că primii creștini îl considerau ca fiind o persoană. Domnul Hristos de asemenea a vorbit despre El ca fiind o persoană distinctă. „El Mă va proslăvi“, spunea El, „pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“ (Ioan 16, 14). Scripturile, referindu-se la treimea Dumnezeirii, descriu Duhul Sfînt ca fiind o persoană (Mat. 28, 19; 2 Cor. 13, 14).

Duhul Sfînt are personalitate. El se luptă (Gen. 6, 3), învață (Luca 12, 12), convinge de vinovăția păcatului (Ioan 16, 8), dirijează problemele bisericii (Fapte 13, 2), ajută și mijlocește (Rom. 8, 26), inspiră (2 Petru 1, 21) și sfințește (1 Petru 1, 2). Aceste activități nu pot fi aduse la îndeplinire numai prin puterea, prin influența sau prin vreun atribut al lui Dumnezeu. Numai o persoană le poate face.

DUHUL SFÎNT ESTE REALMENTE DUMNEZEU

Scripturile consideră Duhul Sfînt ca fiind Dumnezeu. Petru a spus lui Anania că mințind pe Duhul Sfînt, n-a mințit pe oameni, ci „pe Dumnezeu“ (Fapte 5, 3—4). Domnul Hristos definea păcatul de neiertat

ca fiind „hulă împotriva Duhului Sfînt“, spunînd: „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor“ (Mat. 12, 31—32). Acest lucru poate fi adevărat numai dacă Duhul Sfînt este Dumnezeu.

Scripturile asociază atributele divine cu Duhul Sfînt. El este viață. Pavel se referă la El ca fiind „Duh de viață“ (Rom. 8, 2). El este adevăr. Domnul Hristos îl numește „Duhul adevărului“ (Ioan 16, 13). Expresiile „dragostea Duhului“ (Rom. 15, 30) și „Duhul Sfînt al lui Dumnezeu (Ef. 4, 30) descoperă faptul că iubirea și sfințenia sînt părți ale naturii Sale.

Duhul Sfînt este atotputernic. El distribuie daruri spirituale „fiecăruia în parte, cum voiește“ (1 Cor. 12, 11).

El este omniprezent. El va locui cu poporul Său „în veac“ (Ioan 14, 16). Nimic nu poate scăpa influenței Sale (Ps. 139, 7—10). El este deosemena cunoscător a toate, pentru că „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu“, și „nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu“ (1 Cor. 2, 10, 11).

Lucrările lui Dumnezeu sînt asociate cu Duhul Sfînt. Atît creațiunea cît și învierea au de-a face cu El. Iov spune: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea celui Atotputernic îmi dă viață“ (Iov 33, 4). Și psalmistul declară că „Îți trimiți Tu suflarea (Duhul Tău); ele sînt zidite (create)“ (Ps. 104, 30). Pavel spune: „Dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Rom. 8, 11).

Numai un Dumnezeu personal, omniprezent, și nu o influență impersonală, nu o ființă creată, a putut îndeplini minunea de a aduce pe divinul Isus Hristos la o ființă, la Maria. La Ziua Cincizecimii Duhul Sfînt a făcut ca Isus Hristos, unicul Dumnezeu-om, să fie universal prezent pentru toți cei ce doresc să-L primească de bună voie.

Duhul Sfînt este considerat a fi egal cu Tatăl și cu Fiul în formula baptismală (Mat. 28, 19), în binecuvîntarea apostolică (2 Cor. 13, 14), și în cuvîntul rostit în legătură cu darurile spirituale (1 Cor. 12, 4—6).

Din veșnicie Dumnezeu Duhul Sfânt a existat în cadrul Dumnezeirii ca fiind Cel de al treilea membru sau persoană a treimii divine. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sînt în mod egal existenți prin Ei Înșiși. Deși toți sînt egali, o economie a funcțiilor operează înăuntrul Treimii (vezi capitolul 2 al prezentării noastre).

Adevărul despre Dumnezeu Duhul Sfânt este cel mai bine înțeles atunci cînd este văzut prin Isus Hristos. Cînd Duhul Sfânt vine la cei credincioși, El vine ca „Duhul lui Hristos“. El nu vine în virtutea dreptului Său, purtînd propriile Sale scrisori de acreditare. Activitatea Sa în istorie se concentrează în misiunea și lucrarea Domnului Hristos de mîntuire. Duhul Sfânt a fost activ implicat în nașterea Domnului Hristos (Luca 1, 35), a confirmat lucrarea Sa publică la botez (Mat. 3, 16—17), a adus omenirii beneficiul jertfei Sale ispășitoare și al învierii (Rom. 8, 11).

În cadrul Dumnezeirii, Duhul Sfânt se pare că îndeplinește rolul de executor. Cînd Tatăl a dat pe Fiul Său lumii (Ioan 3, 16), El a fost conceput de către Duhul Sfânt (Mat. 1, 18—20). Duhul Sfânt a venit pentru a completa planul, pentru a-l face o realitate.

Implicarea intimă a Duhului Sfânt în creațiune este văzută în prezența Sa la creațiune (Gen. 1, 2). Originea vieții și menținerea ei depind de lucrarea Lui; îndepărtarea Lui înseamnă moarte. Biblia spune că dacă Dumnezeu „Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărîna“ (Iov 34, 14, 15; compară cu 33, 4). Putem vedea reflexii ale lucrării creatoare a Duhului Sfânt în lucrarea Sa de re-creare înăuntrul fiecărei persoane care este în mod sincer deschisă față de Dumnezeu. Dumnezeu își aduce la îndeplinire lucrarea Sa înăuntrul oamenilor prin Duhul Său creator. Așa s-a făcut la întrupare, la creațiune și re-creare, Duhul a venit ca să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu.

DUHUL SFÎNT FAGĂDUIT

În planul și intenția de la origine, noi am fost făcuți să fim recipiente în care să locuim Duhul Sfânt (1 Cor. 3, 16). Păcatul lui Adam și Eva i-a despărțit atât de grădina Edenului, cît și de locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Acea separare continuă, enormitatea nelegiuirii înainte de potop, a determinat pe Dumnezeu să declare: „Duhul Meu nu va rămînea pururea în om“ (Gen. 6, 3).

În vremurile Vechiului Testament Duhul Sfânt înzestra unele persoane ca să ducă la îndeplinire sarcini speciale (Num. 24, 2; Jud. 6, 34; 1 Sam. 10, 6). Uneori El este „în“ persoane (Ex. 31, 3; Is. 63, 11). Fără

îndoială că adevărații credincioși au fost totdeauna conștienți de prezența Sa, dar profeția anunța o revărsare a Duhului peste „toată făptura“ (Ioel 2, 28) — un timp cînd o mare manifestare a Duhului Sfânt avea să aducă o nouă eră.

În timp ce lumea rămîne în mîinile uzurpatorului, revărsarea plinătății Duhului Sfânt a trebuit să aștepte. Mai înainte ca Duhul să poată să fie revărsat peste toată făptura, Domnul Hristos trebuia să aducă la îndeplinire lucrarea Sa pămîntească și să aducă jertfa Sa ispășitoare. Arătînd către lucrarea slujirii Domnului Hristos, ca un Duh de slujire, Ioan Botezătorul spunea: „Cît despre mine, eu vă botez cu apă“, dar El „vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc“ (Mat. 3, 11). Dar evangheliile nu ni-l descoperă pe Isus Hristos botezînd cu Duhul Sfânt. Chiar cu cîteva ore înainte de moartea Sa, Domnul Isus a făgăduit ucenicilor Săi: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac, și anume Duhul adevărului“ (Ioan 14, 16, 17). A fost oare făgăduința botezului cu Duhul Sfânt realizată la cruce? Nici un porumbel n-a apărut în vinerea crucificării, ci numai întuneric și fulgere.

Numai după învierea Sa, Isus Hristos a suflat peste ucenicii Săi dîndu-le Duhul Sfânt (Ioan 20, 22). El a zis: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămîneți în cetate pînă veți fi îmbrăcați cu putere de sus“ (Luca 24, 49). Această putere va fi primită „cînd se va pogori Duhul Sfânt peste voi“, făcînd pe credincioși să fie martorii Lui pînă la marginile pămîntului (Fapte 1, 8).

Ioan scria: „Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“ (Ioan 7, 39). Primirea de către Tatăl a jertfei Domnului Hristos era condiția necesară revărsării Duhului Sfânt.

Noua eră a început numai atunci cînd Domnul Hristos biruitorul S-a așezat pe tronul universului. Numai atunci a putut El trimite Duhul Său cel Sfânt în toată plinătatea Sa. Acum „odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu“, spunea Petru, „a turnat ceea ce vedeți și auziți“, Duhul Sfânt (Fapte 2, 33), asupra ucenicilor care au așteptat cu nerăbdare acest eveniment și s-au adunat „cu un cuget în rugăciune și în cereri“ (Fapte 1, 5, 14). În ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile de la Golgota, era cea nouă a irumpt cu toată puterea prezenței Duhului Sfânt. „Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei (ucenicii)... Și toți s-au umplut de Duh Sfânt“ (Fapte 2, 2—4).

Atît misiunea Domnului Hristos cît și a Duhului Sfânt erau total interdependente. Plinătatea Duhului Sfânt nu putea fi dată pînă cînd Isus Hristos nu și-a terminat lucrarea sau misiunea Sa. La rîndul Său, Isus Hristos a fost conceput de Duhul Sfânt (Mat. 1, 8—21), a fost botezat de Duhul Sfânt (Marcu 1, 9—10), a fost condus de Duhul Sfânt

(Luca 4, 1), a făcut minuni prin Duhul Sfânt (Mat. 12, 24—32), S-a adus pe Sine Însuși jertfă ispășitoare la Golgota prin Duhul (Evr. 9, 14—15) și în parte, a fost înviat prin Duhul (Rom. 8, 11).

Isus Hristos a fost prima persoană care a experimentat plinătatea Duhului Sfânt. Adevărul uluitor este acela că Domnul nostru Isus Hristos este binevoitor să reverse Duhul Său asupra tuturor aceluia care îl doresc cu ardoare.

*LUCRAREA SAU MISIUNEA DUHULUI SFÎNT

În seara dinaintea morții Domnului Hristos, cuvintele Sale despre apropiata Lui plecare au tulburat foarte mult pe ucenicii Săi. El i-a asigurat imediat că vor primi Duhul Sfânt ca reprezentantul Său personal. Ei nu vor fi lăsați orfani (Ioan 14, 18).

ORIGINEA MISIUNII. Noul Testament descoperă Duhul Sfânt într-un mod unic. El este numit „Duhul lui Isus“ (Fapte 16,7), „Duhul Fiului Său“ (Gal. 4,6), „Duhul lui Dumnezeu“ (Rom. 8,9), „Duhul lui Hristos“ (Rom. 8,9; 1 Petru 1, 11) și „Duhul lui Isus Hristos“ (Filip. 1, 19). Cine a determinat, la origine, lucrarea sau misiunea Duhului Sfânt — Isus Hristos sau Dumnezeu Tatăl?

Cînd Isus Hristos a făcut cunoscut originea misiunii sau lucrării Duhului Sfânt pentru o lume pierdută în păcat, El a menționat două surse. În primul rînd El s-a referit la Tatăl: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac“ (Ioan 14, 16; confruntă cu 15, 26, „de la Tatăl“). Botezul cu Duhul Sfânt El l-a numit „făgăduința Tatălui“ (Fapte 1,4). În al doilea rînd, Domnul Hristos referindu-se la Sine: „vi-l voi trimite“ (pe Duhul Sfânt) (Ioan 16,7). Astfel, Duhul Sfânt precede atît de la Tatăl, cît și de la Fiul.

MISIUNEA SAU LUCRAREA SA ÎN LUME. Noi putem recunoaște autoritatea Domnului Hristos numai prin influența Duhului Sfânt. Pavel spune: „Nimeni nu poate zice: 'Isus este Domnul', decît prin Duhul Sfânt“ (1 Cor. 12,3).

Ni se dă asigurarea că „prin Duhul Sfânt“, Hristos „adevărata lumină, luminează pe orice om venit în lume“ (Ioan 1,9). Misiunea Lui este aceea de a „convince“ lumea de „păcat, neprihănire și judecată“ (Ioan 16,8).

În primul rînd, Duhul Sfânt ne aduce să avem o profundă convingere de păcat, în mod deosebit păcatul de a nu primi pe Isus Hristos (Ioan 16,9). În al doilea rînd, Duhul Sfânt face apel la toți să accepte neprihănirea Domnului Hristos. Și în al treilea rînd, Duhul Sfânt ne avertizează în ceea ce privește judecata, un instrument puternic pentru a pune în mișcare mintea întunecată de păcat, făcînd-o conștientă de nevoia pocăinței și a convertirii.

Cînd ne-am pocăit atunci putem trăi experiența nașterii din nou prin

botezul cu apă și cu Duhul Sfânt (Ioan 3,5). Apoi viața noastră este o viață nouă, căci am devenit locul în care locuiește Spiritul sau Duhul lui Hristos.

LUCRAREA SA PENTRU CEI CREDINCIOȘI. Majoritatea textelor cu privire la Duhul Sfânt aparțin legăturii Sale cu poporul lui Dumnezeu. Influența Sa sfântitoare conduce la ascultare (1 Petru 1,2), dar nimeni nu continuă să aibă experiența prezenței Sale fără ca să împlinescă anumite condiții. Petru spune că Dumnezeu a dat Duhul Sfânt „celor ce ascultă de El“ (Fapte 5,32)¹. Astfel, cei credincioși sînt avertizați despre „împotrivirea“, „întristarea“ și „stingerea“ Duhului (Fapte 7,51; Ef. 4,30; 1 Tes. 5,19).

Ce face Duhul Sfânt pentru cei credincioși?

1. EL ASISTĂ — AJUTA PE CREDINCIOȘI. Cînd a prezentat pe Duhul Sfânt, Domnul Hristos L-a numit „un alt Mîngîietor“ (Parakletos) (Ioan 14,16). Această expresie greacă a fost tradusă cu „Ajutor“, „Mîngîietor“, „Sfătuitoar“ și poate însemna de asemenea „Mijlocitor“, „Mediator“, sau „Avocat“.

Numai un singur alt Parakletos mai este menționat în Sfînta Scriptură și anume, Domnul Hristos. El este Avocatul sau Apărătorul nostru înaintea Tatălui. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (1 Ioan 2,1).

Ca Mijlocitor, Mediator și Ajutor, Domnul Hristos ne prezintă lui Dumnezeu și ne descoperă pe Dumnezeu. Tot la fel și Duhul Sfânt ne călăuzește spre Hristos și manifestă harul Domnului Hristos față de noi. Aceasta explică de ce Duhul Sfânt este numit „Duhul harului“ (Evr. 10,29). Una din marile Sale contribuții este aplicarea harului răscumărător al Domnului Hristos față de oameni (1 Cor. 15,10; 2 Cor. 9,4; Ioan 4,5—6).

2. EL ADUCE ADEVĂRUL LUI HRISTOS. Domnul Hristos numește Duhul Sfânt „Duhul Adevărului“ (Ioan 14,17; 15,26; 16,13). Funcțiile Lui includ aducerea aminte „de tot ce v-am spus Eu“ (Ioan 14,26) și de asemenea călăuzirea „în tot adevărul“ (Ioan 16,13). Solia Sa mărturisește despre Isus Hristos (Ioan 15,26). „Căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“ (Ioan 16,13, 14).

3. EL ADUCE PREZENȚA LUI HRISTOS. El nu numai că aduce mesajul despre Hristos. El aduce chiar prezența Domnului Hristos. Isus spunea: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“ (Ioan 14, 16, 17; 16, 7).

Împiedicat de natura umană, Omul Isus Hristos n-a fost omniprezent, motiv pentru care era indicat ca El să plece. Prin Duhul Sfânt El poate totdeauna fi pretutindeni. Domnul Isus a zis: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac și anume, Duhul adevărului“.

El a dat asigurarea că Duhul Sfânt va locui „cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“ (Ioan 14, 17, 18). „Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenesc și independent de acesta“.²

La întrupare Duhul Sfânt a adus prezența Domnului Hristos unei persoane — Maria. La Ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a adus lumii pe Isus Hristos cel biruitor. Făgăduințele Domnului Hristos — „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evr. 13, 5) și „Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“ (Mat. 28,20) — sînt realizate prin Duhul Sfânt. Pentru acest motiv Noul Testament dă Duhului Sfânt un titlu ce n-a fost niciodată folosit pentru El în Vechiul Testament — „Duhul lui Isus Hristos“ (Fil. 1, 19).

Așa după cum prin Duhul Sfânt, atît Tatăl cît și Fiul fac din cei credincioși căminul lor (Ioan 14,23), tot așa singura cale prin care cei credincioși pot rămîne în Hristos este prin Duhul Sfânt.

4. EL CĂLĂUZEȘTE ACȚIUNILE BISERICII. Deoarece Duhul Sfânt aduce chiar prezența lui Hristos, El este adevăratul vicar al Domnului Hristos pe pămînt. Ca centru neschimbător al autorității în materie de credință și învățătură, căile pe care El conduce biserica concordă pe deplin cu Biblia. „Caracteristica distinctivă a protestantismului — fără de care n-ar fi protestantism — este aceea că Duhul Sfânt este adevăratul vicar sau succesor al Domnului Hristos pe pămînt. A depinde de organizație, de conducători, sau de înțelepciunea oamenilor ar însemna să pui pe om în locul Dumnezeirii.“³

Duhul Sfânt a fost în mod intim implicat în administrarea bisericii apostolice. În alegerea misionarilor biserica a obținut călăuzirea Sa prin post și rugăciune (Fapte 13, 1—4). Cei aleși erau consacrați pentru deschiderea lor față de călăuzirea Duhului Sfânt. Cartea Faptelor Apostolilor îi descrie ca fiind „plini de Duh Sfânt“ (Fapte 13,9, compară cu v. 52). Activitatea lor era sub contro-

lui Său (Fapte 16,6, 7). Pavel amintea prezbiterilor bisericii că ei fuseseră puși în slujba lor de către Duhul Sfânt (Fapte 20,28).

Duhul Sfânt a jucat un rol important în rezolvarea dificultăților serioase ce amenințau unitatea bisericii. În adevăr, Scripturile introduc hotărîrile primului conciliu al bisericii cu cuvintele: „S-a părut ni merit Duhului Sfânt și nouă...“ (Fapte 15,28).

5. EL ÎNZESTREAZĂ BISERICA CU DARURI SPECIALE. Duhul Sfânt a dat daruri speciale poporului lui Dumnezeu. În timpurile Vechiului Testament „Duhul Domnului“ a „venit asupra“ unor persoane dîndu-le puteri extraordinare pentru a conduce și elibera pe Israel (Jud. 3,10; 6,34; 11,29) ca și capacitatea de a profetiza (Num. 11, 17, 25, 26; 2 Sam. 23, 2). Duhul Sfânt a venit asupra lui Saul și lui David cînd ei au fost unși ca conducători ai poporului lui Dumnezeu (1 Sam. 10,6, 10; 16,13). Anumitor oameni umplerea cu Duhul Sfânt le-a adus o măiestrie artistică unică (Ex. 28,3; 31, 3; 35, 30—35).

În prima biserică de asemenea, prin Duhul Sfânt Domnul Hristos a dat daruri bisericii. Duhul Sfânt a împărțit aceste daruri spirituale credincioșilor pe care El i-a considerat vrednici; în acest fel biserica întregă a beneficiat (Fapte 2,38; 1 Cor. 12,7—11). El a dat o putere, puterea necesară vestirii Evangheliei pînă la marginile pămîntului (Fapte 1,8).

6. EL UMPLE INIMILE CREDINCIOȘILOR. Întrebarea pusă de Pavel ucenicilor din Efes: „Ați primit voi Duhul Sfânt cînd ați crezut?“ (Fapte 19,2) este o întrebare crucială pentru fiecare credincios.

Cînd Pavel a primit un răspuns negativ, el și-a pus mîinile peste acești ucenici, și aceștia au primit botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 19,6).

Acest incident arată faptul că convingerea de păcat adusă de Duhul Sfânt și umplerea cu Duhul Sfânt a vieții sînt două experiențe diferite.

Domnul Isus Hristos a scos în evidență necesitatea de fi născut din apă și din Duh (Ioan 3,5). Chiar înainte de înălțarea Sa El a poruncit noilor credincioși să fie botezați

MARGARITARUL DE MARE PREȚ

Texte biblice preferate și citate din Spiritul Profetiei alese de președinții Conferințelor:

„Bunătățile Domnului nu s-au sfîrșit, îndurările Lui nu sînt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atît de mare!“ (Plîng. Ier. 3, 22, 23)

„... El le-a spus cuvintele binecuvîntate:

„Pace vouă. Isus este gata totdeauna să aducă pace sufletelor împovărate de îndoieli și temeri. El așteaptă ca noi să deschidem ușa inimii înaintea Lui și să zicem: Rămii la noi. El zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cina cu El, și el cu Mine.““ H.L.L. pag. 589.

Ioan Ciucă
Președintele Conferinței București

„În numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“ (Mat. 28, 19). În armonie cu această poruncă Petru a predicat că „darul Duhului Sfânt“ trebuie să fie primit la botez (Fapte 2,38). Și Pavel confirmă importanța botezului cu Duhul Sfânt într-un apel urgent adresat credincioșilor „ca ei să fie plini de Duhul Sfânt“ (Ef. 5,18).

Umplerea cu Duhul Sfânt ne transformă după chipul lui Dumnezeu continuând lucrarea de sfințire începută la nașterea din nou. Dumnezeu ne-a mântuit după mila Sa „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru“ (Tit 3, 5. 6).

„Lipsa Duhului Sfânt este aceea care face ca lucrarea Evangheliei să fie așa de lipsită de putere. În-vățătura, talentul, elocvența, orice talent moștenit sau însușit poate să fie posedat; dar, fără de prezența Duhului lui Dumnezeu, nici o inimă nu va fi atinsă, și nici un păcătos nu va fi câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă sînt în legătură cu Domnul Hristos, dacă darurile Duhului Sfânt sînt ale lor, atunci cel mai sărac și cel mai simplu dintre ucenicii Săi va avea o putere care va acționa asupra inimilor. Dumnezeu îi face canale prin care să se reverse cea mai mare influență din univers.“⁴

Duhul Sfânt este vital. Toate schimbările pe care Domnul Hristos le face în noi vin prin lucrarea Duhului Sfânt.

Credincioși fiind, noi trebuie să fim totdeauna conștienți de faptul că fără Duhul Sfânt noi nu putem face nimic (Ioan 15, 5).

Astăzi Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția la cel mai mare dar al iubirii pe care Dumnezeu l-a oferit în Fiul Său. El apelează la noi ca să nu ne opunem apelurilor Sale, ci să acceptăm singura cale prin care noi putem să fim împăcați cu iubitorul și milostivul nostru Tată.

NOTE

¹ Vezi A.V. Wallenkampf, „New by the Spirit“, 1978, pag. 49. 50.

² E.G. White, D.A./669.

³ L.E. Froom, „The Coming of the Comforter“, 1949, pag. 66—67.

⁴ E.G. White 8T/21—22

SÎNTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM — SÎNTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM — SÎNTEM

„Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrîni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vîrsta de o sută de ani va fi încă tînăr, și cel ce va muri în vîrstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos“.

Prima parte a acestui verset nu ridică cercetătorului Sfințelor Scripturi nici o problemă. După consumarea experienței păcatului și eradicarea lui din universul lui Dumnezeu, nu se va mai cunoaște nimic din tristele experiențe ale păcatului, suferința (fizică sau psihică) și moartea. Atunci — pe un înnoit pămînt — nu vor mai fi copii care să moară, și nici bătrîni care să nu-și fi împlinit zilele, iar zilele lor vor fi ca zilele veșniciei. Ceea ce nedumerește pe cititor în textul acesta este faptul că el presupune existența morții și a păcatului într-un timp cînd — așa cum am arătat mai sus — ele vor fi nimicite.

Isaia descrie aici lucrarea de recreare: „ceruri noi și un pămînt nou“ (v. 17) în termenii ce descriu modul în care se vor realiza acestea din perspectiva națiunii iudaice.

Învierea și nemurirea aveau să fie precedate de o perioadă în care cei ce vor primi și se vor conforma Legii lui Dumnezeu și vor colabora cu cerul la realizarea planului divin de mîntuire, vor ajunge să îndepărteze în mare măsură boala și moartea prematură din mijlocul lor. Această latură corește s-o scoată Isaia în evidență. El dorește să pună accentul nu numai pe realitățile veșniciei ci și pe rezultatele imediate — aici pe pămînt — în condițiile păcatului, în dreptul aceluia care trăiesc în conformitate cu principiile cerului. Prima lui observație este aceea că în aceste condiții dispăre moartea prematură. Nu vor mai exista printre cei ce trăiesc astfel copii „cu zile puține“. De ase-

CUM PUTEM

ÎNȚELEGE TEXTUL

DIN

ISAIA 65, 20 ?

menea nici cei în vîrstă nu vor muri decît atunci cînd își vor fi împlinit zilele vieții lor și vor muri, cum am spune noi astăzi, de „bătrînețe“ sau moarte naturală și nicidecum secerăți de boală sau accidente. Gîndul acesta îl redă bine versiunea „Living Bible“ care spune astfel: „Nu vor mai fi prunci care să moară cînd au numai cîteva zile; nu vor mai fi oameni care să fie socotiți bătrîni la vîrsta de o sută de ani. Numai cei păcătoși vor muri la această vîrstă“.

De ce vîrsta de o sută de ani este luată ca unitate de măsură de către profetul Isaia? Fără îndoială că o sută de ani reprezintă o cifră rotundă, iar pe timpul profetului Isaia reprezenta o vîrstă cu mult peste media de viață a oamenilor. După Ps. 90, 10, un psalm al lui Moise, vîrsta omului era de 70 de ani. Puțini, cei mai tari, ajungeau la 80 de ani. Pentru regii lui Iuda de la Roboam la Ioiachim a căror viață poate fi calculată cu aproximație, vîrsta medie a vieții a fost de 47 de ani. Deci vîrsta de 100 de ani pentru contemporanii

lui Isaia era cu mult peste vîrsta medie a timpului său.

Făgăduința făcută lor — cu condiția conlucrării cu cerul — poate fi comparată cu făgăduințele făcute celor de pe vremea Exodului. La data aceea Domnul a făgăduit că va „depărta de la tine orice boală“ (Deut. 7, 15). Și această făgăduință s-a împlinit. În Ps. 105, 37 (tr. K. J.V.) spune: „Și niciunul n-a fost slab (bolnav) dintre semințiile lui“ (Cornilescu traduce cu „n-a șovăit“). Aceleași făgăduințe erau făcute acum poporului Israel, cu aceleași condiții, făgăduințe de longevitate și imunitate față de suferințe.

Pe lîngă explicația de mai sus, care reprezintă punctul de vedere al Comentariilor noastre, mai putem să înțelegem cele cuprinse în acest verset așa cum îl redă traducerea sîriană a Bibliei. În această traducere, Is. 65, 20 sună astfel:

„Acolo nu va mai fi copil care să trăiască numai cîteva zile, și nici bătrîn care să nu trăiască o veșnicie. Cel mort aici în vîrstă de o sută de ani, acolo va fi ca un copil, iar cei morți în blestemul păcatului, acolo nu vor mai fi“.

Această traducere fixează contextul în condițiile noului pămînt, după consumarea experienței păcatului și înțelegerea lui este clară.

În condițiile inexistenței păcatului și a urmărilor lui, nu va mai fi moarte nici pentru copii și nici pentru cei în vîrstă, după cum nu vor mai fi nici noțiunile de „tînăr“, „bătrîn“, etc. Veșnicia își va pune amprenta pe cei mîntuiți, iar scurgerea timpului nu va mai afecta fizicul nimănui, care a fost îmbrăcat în nemurire (1 Cor. 15, 53—56).

Redacția

(La această rubrică reacția răspunde — în limita spațiului disponibil — întrebărilor puse de cititorii noștri).

ROMA ȘI CONTROVERSA CU PRIVIRE LA PAȘTE

ORIGINEA PAȘTELUI SĂRBĂTORIT DUMINICA. Istoricul bisericesc Eusebiu (260—340 e.n.) ne pune la dispoziție un dosar valoros de documente cu privire la controversa care a izbucnit în secolul al doilea în legătură cu data sărbătoririi Paștelui.⁹⁶ În această controversă au fost — desigur — doi protagoniști. Pe de o parte, episcopul Victor al Romei (189—199 e.n.) care era apărătorul obiceiului sărbătoririi Paștelui duminica (de exemplu, celebrarea sărbătoririi în duminica ce de regulă urmează Paștelui iudaic) și care amenința cu excomunicarea pe creștinii recalitranti din comunitățile creștine ale provinciei Asia, care refuzau să urmeze instrucțiunile sale.⁹⁷ Pe de altă parte, Policrates, episcopul de Efes și reprezentantul comunităților din Asia, susținea puternic tradiționalul Paște la data de 14 Nisan, numit îndeobște „Paștele quartodeciman”. Policrates susținea că posedă adevărata tradiție apostolică transmisă lui de apostolii Filip și Ioan, și nu se lăsa înspăimântat ca să se supună în fața amenințărilor episcopului Victor de Roma.

După Eusebiu, Irineu, episcop de Lyon (de la 176 e.n.), a intervenit în această controversă ca mediator și făcător de pace. În scrisoarea sa către Victor, nu numai că dă dovadă de un spirit mărinimos, dar de asemenea se străduiește să arate episcopului de Roma că predecesorii lui Soter, pe nume, „Anicetus și Pius, Hyginus, Telesforus și Sixtus”, chiar dacă „nu-l păzesc Paștele quartodeciman... pentru aceasta nu erau mai puțin în pace cu aceia din diocezele în care acesta era păzit.”⁹⁸ Declarând că predecesorii lui Soter nu au păzit Paștele quartodeciman, Irineu arată că ei de asemenea, la fel ca Victor, celebrau Paștele duminica. Trasînd controversa înapoi la episcopul Sixtus (116—126 e.n.), menționîndu-l ca fiind primul care nu păzea Paștele quartodeciman, Irineu sugerează faptul că Paștele începe să fie celebrat duminica la Roma în timpul său (116—126 e.n.). A trage această concluzie din această referire a lui Irineu poate pe bună dreptate să fie hazardant. Există indicații complementare care tind să favorizeze această posibilitate. Episcopul Sixtus (116—126 e.n.) de exemplu, conducea biserica Romei chiar în timpul împăratului Hadrian (117—138 e.n.), și așa cum am arătat mai înainte, a adoptat o politică de radicală reprimare a ritualurilor și obiceiurilor iudaice.⁹⁹ Aceste măsuri represive aveau să încurajeze pe creștini să substituie unele obiceiuri privite ca fiind iudaice, cu altele noi. În Ierusalim — am reținut noi, membrii său credincioși iudeo-creștini și conducătorii acestora erau la data aceea expulzați, alungați din oraș împreună cu iudeii, și au fost înlocuiți cu un nou grup dintre neamuri. După Epifanius, în acest moment istoric a izbucnit controversa Paștelui. Episcopul Cyprus scrie că „controversa a izbucnit după vremea exodului (135 e.n.) episcopilor dintre cei circumciși și a continuat pînă în timpul nostru.”¹⁰⁰

Dacă, așa cum spune Epifanius, controversa a fost provocată de introducerea după anul 135 e.n. a noii celebrări a Paștelui în ziua duminicii, pe care un număr important de creștini quartodecimani au respins-o, atunci Sixtus a putut foarte bine să fie inițiatorul acestui nou obicei, deoarece el era episcopul Romei numai de cîțiva ani. Trebuie lăsat un timp oarecare mai înainte ca un nou obicei să devină suficient de răspîndit spre a provoca o controversă. Referirile făcute de Irineu și Epifanius se completează unele pe altele. Primul sugerează faptul că Paștele sărbătorit duminica își are originea în Roma sub Sixtus, iar al doilea, ne spune că noul obicei a fost introdus în Ierusalim de către noii episcopi greci, dînd

astfel loc la o controversă. Amîndouă evenimentele au avut loc aproximativ în același timp.

Marcel Richard se străduiește să arate că noua zi a fost introdusă în acest timp nu de către biserica Romei, ci de către episcopii greci care s-au așezat în Ierusalim. Datorită interzicerii sărbătorilor iudaice de către Hadrian, ei au fost aceia care au inițiat noua dată a sărbătoririi Paștelui duminica spre a evita față de autoritățile romane aparența „iudaizării”.¹⁰¹ În timp ce acceptăm concluziile lui Richard cum că sărbătorirea Paștelui duminica a fost pentru prima dată introdusă pe timpul lui Hadrian, ne vine greu să credem că noua conducere dintre neamuri a bisericii din Ierusalim a introdus noul obicei, și că a determinat ca o mare parte a creștinătății să-l accepte în mod special în timpul cînd biserica din oraș a intrat într-o perioadă de obscuritate. Există un larg consens de opinie printre teologi că Roma este în adevăr locul de naștere a sărbătoririi Paștelui duminica. Unii, de fapt, îl etichetează pe drept ca fiind Paștele roman.¹⁰² Acest lucru este sugerat nu numai de către rolul bisericii din Roma în a impune noul obicei, după sublinierile lui Irineu,¹⁰³ dar de asemenea și de izvoarele istorice de mai tîrziu.

NOTE

96. Raportul lui Eusebiu cu privire la controversa Paștelui se află în lucrarea sa H.E./5, 23—24.

97. Este foarte dificil să acceptăm susținerile lui Eusebiu cum că, cu excepția „diocezei din Asia... bisericile (comunitățile) din restul lumii” celebrau Paștele duminica (H.E./5, 23, 1), atunci cînd luăm în considerație următoarele fapte:

1. — Papa Victor (189—199 e.n.) a cerut convocarea de concilii în diferite provincii pentru a codifica Paștele roman (Eusebiu H.E. 5, 24, 8) aceasta pentru că în mod clar exista un alt obicei.

2. — Episcopii de Palestina care s-au adunat laolaltă spre a discuta problema, după Eusebiu, s-au ocupat în amănunțime de tradiția cu privire la „Paște” și apoi au formulat o scrisoare conciliară care a fost trimisă „fiecărei dioceze pentru ca noi (episcopii) să nu fim vinovați față de aceia care își înșală cu ușurință propriile lor suflete” (H.E./5, 25, 1). Discuția aceasta lungă și formularea acestei scrisori din partea conciliului avea scopul de a convinge și preveni rezistența dizidenților (posibil iudeo-creștini care nu fuseseră invitați la conciliu), ne arată de asemenea că în Palestina, pe la sfîrșitul secolului al doilea mai erau încă creștini care persistau în sărbătorirea Paștelui quartodeciman.

3. — Următoarele mărturii ale Părinților bisericești arată spre o mai largă observare a Paștelui quartodeciman, decît considera Eusebiu: „Epistola Apostolorum” 15; două fragmente din două lucrări ale lui Hipolit (una din ele era despre „Sfîntul Paște”) și care ne este păstrată în „Chronicon Paschale” 6 (PG 92/79) unde se spune: „Să vedem deci în ce constă controversa...” Aceasta implică faptul că controversa era încă vie în timpul său și posibil chiar în Roma; Atanasie de Alexandria, care menționează pe cei din „Siria, Cilicia și Mesopotamia ca „păzitori ai sistemului Paștelui quartodeciman” (vezi lucrările sale „De Synodis” 1, 5 și „ad Afros Epistola Synodica” 2); Ieronim, care parafrazează o declarație din lucrarea lui Irineu „Cu privire la controversa pascală”, în care autorul avertizează pe papa Victor ca să nu spargă unitatea cu „mulți episcopi din Asia și din Orient, care împreună cu iudeii celebrează Paștele în a patrusprezecea zi a lunii noi (vezi „De viris Illustribus” 35,

NPNF, 2/nd, III, pag. 370); un fragment din lucrarea lui Apolinarius, episcop de Hierapolis (170 e.n.) „Cu privire la Paște”, păstrat în Chronicon Paschale 6 (PG 92, 80—81) și unde se spune: „14 Nisan este adevăratul Paște al Domnului nostru, marele Sacrificiu; în locul mielului, noi avem pe Mielul lui Dumnezeu”; Severian, episcop de Gabala (400 e.n.) care atacă cu putere pe acei creștini care mai sărbătoresc încă ritualul Paștelui iudaic (vezi „Homilia” 5 „de Pascha”, ed. J. B. Aucher/Veneția 1827 pag. 180/; Epifaniu, episcop de Salamis (315—403 e.n.) se ocupă în mod extensiv cu controversa quartodecimană în lucrarea sa „Adversus Haereses” 50 și 70. Episcopul sugerează faptul că în diferite cazuri obiceiul quartodeciman pe care el îl numește „erezie”, era foarte răspândit. De exemplu, el scrie: „Și o altă erezie, și anume, quartodecimană, și-a făcut din nou apariția în lume” (Adversus haereses 50, 1 P.G. 41, 883). Pe baza acestor mărturii noi vom fi de acord cu Jean Juster care spunea că Eusebiu se face vinovat de o „încăpățînată întunecime” atunci cînd minimalizează și limitează sărbătorirea Paștelui quartodeciman numai la diocesele din Asia („Les Juifs dans l'empire romain”, 1956, pag. 309, fn. 3).

98. Eusebiu, H.E. 5, 24, 14.

99. Politica represivă a lui Hadrian îndreptată împotriva iudeilor este discutată într-unul din articolele de mai înainte.

100. Epifaniu, „Adversus haereses” 70, 9, P.G. 42, 355—356; pasajul mai este discutat și în lucrarea „Anti-iudaismul și originea duminicii”, S. Bacchiocchi, 1975, pag. 45—52.

101. M. Richard, „La question pascale en II-e siècle”. „L'Orient Syrien” 6 (1961) 185—188. Punctul de vedere al lui Richard că sărbătorirea Paștelui duminica a fost introdusă pentru prima dată de episcopii greci din Ierusalim este foarte greu de admis, nu numai pentru că ei nu se bucurau de o suficientă autoritate spre a influența cea mai mare parte a creștinismului, dar și pentru că s-a impus necesitatea deosebirii de iudaism, așa cum am văzut, și aceasta mult mai înainte în Roma decît în Palestina. Cu toate acestea, concluzia lui Richard că controversa Paștelui a început pe timpul lui Hadrian cu introducerea sărbătoririi Paștelui duminica, merită să fie crezută, deoarece cel care ne informează, Epifaniu, de fel din Palestina, era interesat în tradițiile țării sale și posedea documente care între timp au dispărut. El menționează — de exemplu — conflictul dintre Alexandru din Alexandria și Crescentius cu privire la problema Paștelui, controversă care nu ne mai este relatată și de alții („Adversus haereses” 70, 9, P.G. 42/356 B). Pentru o analiză mai amănunțită a tezei lui Richard, vezi Christine Mohrmann, „Le conflict pascal au II-e siècle”, Vigiliae Christianae 16 (1962): 154—171; vezi de asemenea Nautin „Lettres et écrivains chrétiens des II-e et III-e siècles”, 1961, pag. 56—104.

102. Expresia „Paștelui roman” ca o denumire a Paștelui sărbătorit duminica, este folosită frecvent de către C. S. Mosna, „Storia della domenica”, pag. 17, 119, 333; de asemenea M. Righetti (fn. 77) II, pag. 245—246. Aceasta nu înseamnă că în Roma Paștele era sărbătorit numai duminica. O declarație a lui Irineu sugerează opusul. El spune: „Prezbiterii dinaintea ta care nu l-au sărbătorit (Paștele quartodeciman) au trimis euharistia aceluia din alte parohii care îl sărbătoreau” (citată de Eusebiu, H.E. 5, 24, 15). Euharistia (o mică bucată de pîine sîntită numită „Fermentum”), era de fapt trimisă de către episcopul Romei ca un simbol de „communio” principalelor biserici (comunități) — tituli — înlăuntrul și din afara orașului și episcopilor ce nu erau prea departe (pentru o discuție a problemei, vezi C. S. Mosna, „Storia della domenica”, pag. 333; V. Monachino, „La Cura pastorale a Milano, Cartagine e Roma nel secolo IV”, 1947, pag. 281; L. Hertling, „Communio”, 1961, pag. 13; cf. Hipolit, „Traditio Apostolica” 22). Faptul că euharistia era trimisă credincioșilor quartodecimani ce trăiau în Roma sau în districtele din jur, arată nu numai că ei erau prezenți în Roma, ci de asemenea că predecesorii lui Victor au menținut comuniunea creștină cu ei. C. J. Hefele explică aversiunea lui Victor împotriva Paștelui quartode-

ciman ca o reacție împotriva unui anume Blastus, care, după Tertulian („De prescriptione” 53) „dorea să introducă în mod secret iudaismul” („A History of the Christian Councils”, 1883, I, pag. 312—313. Canonul 14 al Conciliului din Laodicea a interzis trimiterea euharistiei la alte parohii, ceea ce arată că obiceiul predomina pînă în secolul al patrulea.

103. Eusebiu scrie că bisericile (comunitățile) care celebrău Paștele duminica se sprijineau pe o „tradiție apostolică” (H.E. 5, 23, 1). Irineu, totuși, deși era un sprijinitor al Paștelui roman, nu se referă la apostoli, ci la „vremurile de la început” — kai polu — menționînd în mod concret pe episcopul Sixtus (116—125 e.n.) ca fiind primul ce nu sărbătorea Paștele quartodeciman. Este deci posibil ca „vremurile de la început” să se refere la timpul lui Sixtus. W. Rordorf, „Zum Ursprung des Osterfestes am Sonntag”, „Theologische Zeitschrift” 18 (1962): 167—189, susține originea apostolică a Paștelui roman. B. J. Van Der Veken, „De primordis liturgiae paschalis”, „Sacris Erud.” (1962) 500, susține, în mod contrar, că în timp ce Paștele quartodeciman are o apostolicitate efectivă, acest lucru este mai puțin probabil cazul cu Paștele roman. Kenneth A. Strand (vezi „Trei eseuri cu privire la biserica primară cu accentul pus pe provincia romană a Asiei”, 1967, pag. 33—45), avansează argumente convingătoare în susținerea tezei că este posibil ca „Roma și alte locuri unde Petru și Pavel au lucrat să fi primit în adevăr de la acești apostoli tradiția Paștelui sărbătorit duminica, pe cînd Asia a primit de la Ioan păzirea Paștelui quartodeciman” (p. 36). Argumentele lui Strand sînt următoarele:

1. — Cele 364 zile calendaristice fixate solar („preoțești”) folosite de diferite grupări sectare asemenea aceluia de la Qumran, unde ziua Omerului sau a primelor roade era sărbătorită totdeauna duminica, putea foarte bine să fi fost adoptată de către o parte a primilor creștini.

2. — O inovație romană nu putea, cu atîta succes, și universal să înlocuiască o tradiție apostolică la o perioadă atît de timpurie, în mod deosebit într-un timp cînd penetrarea tradiției creștine era mai degrabă și în mod categoric de la Est la Vest decît invers (pag. 35).

3. — Irineu, trăit în Asia, un ucenic al lui Ioan și apărător al tradiției apostolice cu greu ar fi cedat tradiția quartodecimană, în schimbul Paștelui sărbătorit duminica, dacă cea din urmă nu avea o autoritate apostolică.

4. — Distribuția geografică a celor două obiceiuri dată de către Eusebiu (se presupunea că numai creștinii din Asia sărbătoreau Paștele quartodeciman) se potrivește cu sferile geografice tradiționale de influență atribuite lui Petru și lui Pavel. În timp ce trebuie admis că aceste argumente au fost formulate în mod convingător, ni se pare totuși că ele n-au luat în socoteală următoarele fapte:

DE LA INIMĂ... LA INIMI

Urmare în cop. II

Căci în dreptul fiecăruia dintre noi viața cuprinde o parte mai mică sau mai mare de suferință și atunci să nu uităm să ne încredem în Cel care ne-a săpat pe palmele Sale și ne-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. Cît adevăr este în cuvintele evanghelistului Vechiului Testament:

„Celui cu inima tare, Tu-i cheazăluești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Is. 26,3).

D. Popa

a) Diferite izvoare (vezi fn. 97 și 102) sugerează faptul că Paștele quartodeciman era cu mult mai răspândit decât este dispus Eusebiu să admită. De fapt, mai înainte de vremea papei Victor, se pare că acesta era practicat de către unele biserici chiar în Roma (vezi fn. 102). Faptul că Irineu se referă la „prezbiterii dinaintea de Soter“ (Eusebiu, H.E./5, 24, 14), ocolind pe ultimul, ca de exemplu episcopii care au admis sărbătoarea Paștelui quartodeciman, sugerează faptul că schimbarea în atitudinea romană față de problema paștelui a avut loc pe timpul lui Soter. L. Duchesne, un renumit elenist, notează în legătură cu aceasta că „sub Soter, succesorul lui Anicetus, relațiile par să fi fost mai încordate.“ (Histoire ancienne de l'Eglise, 1889, I/pag. 289). În Galia totuși, cele două celebrări în discuție ale Paștelui se pare că existau în paralel, chiar pe timpul lui Irineu, fără ca aceasta să dea loc la probleme majore. De fapt Irineu mărturisește că: „Noi trăim de asemenea în pace unul cu altul și dezacordul nostru în ceea ce privește postul (ajunarea) confirmă înțelegerea noastră în credință“ (H.E. 5, 24, 13).

b) Controversa privitoare la Paște, așa cum am văzut, după Epifanius, „a izbucnit după perioada exodului episcopilor circumciși“ (P.G. 42. 355, 356). Această declarație pare să implice faptul că înainte de acel timp, sărbătorirea Paștelui duminica era necunoscută în Palestina și era practică probabil numai de câțiva creștini din restul lumii. Dacă așa stăteau lucrurile atunci referirea lui Irineu la Sixtus (115—125 e.n.) ca fiind primul care nu sărbătorea Paștele quartodeciman (H.E. 5, 24 14) trebuie privită nu ca un exemplu incidental sau ocazional, ci mai degrabă ca o informație istorică vrednică de crezare.

c) Este de neconceput ca un om asemenea lui Pavel să fi fost influențat de către un calendar sectar ce pune accentul pe zile și că el l-ar fi introdus în părțile în care el a lucrat, deoarece, așa cum notează P. K. Jewett „el este singurul scriitor al Noului Testament care avertizează pe convertiții săi împotriva păzirii zilelor (Col. 2, 17; Gal. 4, 10; Rom. 14, 6)“ — „Ziua Domnului“ pag. 56. Mai mult chiar, ar trebui reținut faptul că Pavel respecta calendarul normativ fariseo-rabinic așa cum arată faptul că el s-a grăbit să fie la Ierusalim pentru Ziua Cincizecimii (Fapte 20, 16, confruntă cu 1 Cor. 16, 8). De fapt lucrarea publică — liberă — a lui Pavel s-a încheiat (58—60 e.n.) la templul din Ierusalim cu ocazia Zilei Cincizecimii, în timp ce aducea la îndeplinire ritualul curățirii spre a demonstra fraților iudei că el trăia de asemenea „după rânduială“ și că păzește „legea“ (Fapte 21, 25).

d) Cu privire la Irineu, în timp ce pe de o parte este adevărat că el fusese crescut în Asia și el a fost un apărător al succesiunii apostolice, pe de altă parte, trebuie reținut faptul că (1) el a apărat totdeauna pacea și compromisul așa cum se vede nu numai în scrisoarea sa către episcopul Victor, ci de asemenea și din misiunea sa (solia) pe lângă episcopul Eleuterus, predecesorul lui Victor, în favoarea montaniștilor (vezi Eusebiu H.E./5, 4, 1; 5, 3, 4); (2) faptul că el a studiat la Roma și slujea biserica în Vest (Episcop al Lionului de la aproximativ 177 e.n.); (3) că el respecta foarte mult și sprijinirea biserica din Roma „întemeiată de doi dintre cei mai slăviți dintre apostoli, Petru și Pavel“, și cu care „fiecare biserică trebuie să fie de acord, datorită proeminenței ei autorității“ „Adversus haerese“ 3, 2 ANF I/415).

e) Autoritatea pe care o exercita episcopul Romei pe la sfârșitul secolului al doilea nu trebuie să fie subestimată. Este vrednic de a reține faptul că chiar dacă Policrates era în dezacord cu Victor în ceea ce privește celebrarea Paștelui, el a fost de acord și s-a supus dispoziției episcopului de a convoca un conciliu. De fapt el declară: „Pot menționa pe episcopii care sînt prezenți și pe care mi-ai cerut să-i convoc și am făcut întocmai“ (Eusebiu H.E. 5, 24, 8). De asemenea, Irineu n-a pus la îndoială, nu s-a ridicat împotriva dreptului lui Victor de a excomunica pe creștinii din Asia, ci numai l-a sfătuit să aibă o atitudine mult mai mărinimoasă.

O SOLIE DE CARE DEPINDE DESTINUL BISERICII..!

Cu ocazia predicii din dimineața zilei de Sabat, pastorul a prezentat ascultătorilor săi — într-un mod plastic și viu — evenimentele ce au loc în lumea zilelor noastre în lumina capitolului 13 din Apocalips.

El a căutat să facă pe membrii comunității sale să înțeleagă bine nevoia pregătirii pentru ceea ce va confrunta biserica și pe membrii ei în viitor.

Pentru a sublinia acest lucru el a spus cu voce tare și dramatic:

„Eu nu doresc să vă cer să ridicați mîna, dar mă întreb, cîți dintre noi ne-am rugat vreodată toată noaptea așa cum a făcut Isus Hristos?“

În momentul acela, cineva din sală a rostit cu răsunarea întretăiată: „Lucrurile nu-s chiar așa de rele! Nu-i așa?“

Poate că zîmbim, dar prea mulți adventiști de ziua a șaptea trăiesc avînd aceeași filozofie a unei zăboviri, sau întîrzieri ce ne face să fim indiferenți. Felul viețuirii noastre seamănă din ce în ce mai mult cu al celor din jurul nostru. Acordăm din ce în ce mai puțină atenție, preocupare și interes față de Hristos și biserica Sa în timpul săptămînii. Unii nu mai sînt prezenți la Școala de Sabat pentru că este același program „plictisitor“ în fiecare săptămînă. În multe alte Sabate plecăm din comunitatea noastră pentru a vizita „alte“ comunități, nevoind sau negăsind necesar să fim legați temeinic și eficient de comunitatea în care sîntem membri. Alteori folosim Sabatul pentru „odihnă“ fizică după... o săptămînă de eforturi epuizante.

În mintea unora dintre noi mai stăruie însă ideea că atunci cînd vom vedea o serie de evenimente de care vorbesc Scripturile, atunci vom lua o poziție mai serioasă. Atunci vom înnoi experiența noastră religioasă trăind așa cum trebuie să trăim.

În mila Sa plină de iubire Dumnezeu cerului, Tatăl nostru ceresc, caută să trezească biserica Sa. Solia Martorului credincios din Apocalips 3 ni se adresează. Ea mi se adresează mie și fiecăruia dintre noi, fiecăruia dintre cei ce mărturisesc a fi creștini și în mod deosebit nouă, adventiștilor de ziua a șaptea. Să citim această solie cu atenție, interes și rugăciune.

„Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vârs din gura Mea. Pentru că zici: Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“.

În aceste versete se subliniază o serie de adevăruri vitale. Biserica lui Dumnezeu din segmentul de pe urmă, final, al bisericii, este încropită. Nici rece... dar nici în clocot. Există nădejde pentru credincioșii — bărbați și femei — care sînt super-zeloși, dar care fac și greșeli. Există de asemenea nădejde pentru cei a căror credință începe să se răcească. Ei pot fi reînviați, ei pot fi încălziți, zelul și credința lor pot să fie înnoite. Dar pe creștinii mulțumiți cu starea lor de încropeală, care rămîn în starea lor de indiferență, cine-i mai poate ajuta oare în această condiție a lor?

Dumnezeu condamnă indiferența și neutralitatea în viața creștină. Un comentator spunea că indiferența este cea mai tare gheață a morții spirituale în care totul a încetat a mai avea vreo importanță. Indiferența este bariera cea mai puternică dintre toate barierele ce trebuie să fie sfărîmate. Creștinismul este putere, o tărie ce face viața puternică și frumoasă. O altă atitudine imposibilă în viața unui creștin este neutralitatea. A fi neutru față de Hristos înseamnă să fii împotriva Lui. „Cine nu este cu Mine, este împotriva mea“ (Matei 12, 30). (W. Barclay, Apocalips vol. I/pag. 179).

Continuare în pag. 6

Serva Domnului pune această întrebare categorică: „Unde este zelul, devotamentul față de Dumnezeu ce corespunde măreției adevărului pe care pretindem că-l avem și-l credem?” (5T/538).

Spunem că iubim pe Domnul Isus Hristos care va veni în curînd. Dar în adevăr, privind lucrurile în mod sincer, îl iubim noi oare? Dacă da, atunci acțiunile noastre, modul nostru de viață, confirmă oare adevărul pe care îl declarăm cu buzele noastre? Se văd în viața noastră atributele Domnului Hristos pe care le descrie Pavel în Filipeni 4, 8: „Tot ce este ADEVĂRAT, tot ce este VREDNIC DE CINSTE, tot ce este DREPT, tot ce este CURAT, tot ce este VREDNIC DE IUBIT, tot ce este VREDNIC DE PRIMIT, orice FAPTĂ BUNĂ, și orice LAUDĂ, aceea să vă însuflețească”?... Aceste virtuți creștine vor fi reflectate în viața și caracterul copiilor lui Dumnezeu ce vor trăi în perioada încheierii Planului de Mîntuire.

Dumnezeu ne dorește să fim plini de zel, de foc sfînt pentru adevăr, să dezvoltăm o asemenea iubire pentru El, pentru adevăr și pentru aproapele care să îndepărteze încropeala. Și atunci, pastorii și toți slujbașii comunității, prezbiterii și diriginții Școlii de Sabat sau diaconii, nu vor mai trebui să facă eforturi disperate folosind uneori și mijloace mai puțin necesare pentru a ne determina să fim activi.

Ce se petrece oare cu noi și în mijlocul nostru? Interesul și plăcerea pentru lumea păcatului, pentru vreun păcat favorit, a înstrăinat și răcit inima în ce privește interesul și dragostea față de rugăciune și cercetare a Cuvîntului sfînt. „Un serviciu religios adesea formal adus la îndeplinire este păstrat; dar unde este iubirea față de Domnul Hristos? Spiritualitatea este pe moarte” (5T/538).

Apostolul Pavel descrie pe credincioșii din vremea sfîrșitului ca avînd „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3, 5).

„Știu faptele tale”, spune Domnul Hristos (Apoc. 3, 15). Putem să ducem în eroare pe prieteni și vecini, pe frații și surorile noastre, și chiar pe unii din familia noastră, dar nu putem să ducem în

eroare pe Domnul Isus Hristos. El spune: „Știu că sînteți reci, fără viață, că aduceți o închinare formală, că dați pe față lipsa de iubire și zel pentru cauza Mea. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16, 7).

Martorul credincios urăște încropeala. „Ei nu sînt nici neinteresați și nici egoiști încăpățînați. Ei nu se angajează plenar și din toată inima în lucrarea lui Dumnezeu, identificîndu-se cu interesele ei; dar se țin departe, la distanță, și sînt gata să părăsească postul lor atunci cînd interesele lor personale o cer. Este nevoie de lucrarea lăuntrică a harului lui Dumnezeu în inimile lor” (4T/87—88).

Tabloul nu este așa de plăcut. De ce Dumnezeu vorbește așa de direct, atît de tare, poporului Său din zilele din urmă? Pentru că El ne iubește; pentru că El dorește ca noi să ne trezim din încropeala noastră și să părăsim neutralitatea noastră. El dorește ca noi să fim cu El veșnic, de aceea El înfățișează lucrurile așa cum sînt ele în realitate. El ne spune adevărul despre noi astfel încît noi să dorim după El, și să acceptăm adevărul Lui și adevărul despre El.

Să gîndim serios la acest lucru, frații și prietenii mei. Oare aceasta este starea în care noi apărem în ochii lui Dumnezeu? Se potrivesc oare cele spuse de Martorul credincios stării noastre de încropire? Aceste calificative... „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” se potrivesc ele stării noastre spirituale? Sîntem călduți atunci cînd trebuie să fim fierbinți? Atunci să ne trezim, să ne ridicăm și să atingem cotele dorite de Cel ce ne-a chemat la mîntuire. Dumnezeu ne iubește. Hristos și-a vărsat sîngele pe crucea Golgotei pentru noi. El stă și bate la ușa inimii noastre. El așteaptă să-i deschidem larg și El este gata să vină și să cîneze cu noi. Minunată perspectivă.

El bate și așteaptă. El dorește să rămînă pururea cu noi și prin Duhul Sfînt, în noi. Îi vei deschide ușa inimii și vieții tale?

R. H. Pierson

Prelucrare

LEAC... PENTRU SINGURĂTATE

Pastor,
I. Buciuman

Ziua începuse să se plece spre seară. Drumul aproape pustiu era presărat din loc în loc cu pelerini întorcîndu-se de la sărbătoare. Doi dintre ei păreau foarte abătuți și preocupați de ceva deosebit. În ritmul pasului domol își desfășurau gîndurile. Chipul și mișcările lor trădau o vădită înfrîngere.

Fusese într-adevăr o sărbătoare deosebită. Bucuria de obște care însuflețea de obicei ocaziile de acest fel fusese marcată de această dată de o umbră grea și dureroasă. Zvonuri strecurate pe furiș, declarații făcute în gura mare sau șoapte pline de mister aduseseră confuzie generală.

— Eu nici nu știu ce să mai cred, zise unul din cei doi.

— Parcă totul a mers anapoda, răspunse celălalt cu amărăciune.

În timp ce lăsau în urmă stadiole după stadiole, ei alunecau tot mai mult într-un fel de singurătate în doi.

Fără să bage de seamă, un Străin Se apropie de ei, potrivindu-și pasul cu al lor. Pe neobservate Acesta Se

amestecă în gîndurile și simțămintele lor, și începu să Se intereseze de motivele tulburării lor. Ei își ridicară ochii triști și cu nedumerire întrebare:

— Tu ești singurul Străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întîmplat în el în zilele acestea?

— Ce anume? zise El.

— Ce s-a întîmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în cuvinte și fapte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osîndit la moarte și L-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel, dar cu toate acestea, iată că acum este a treia zi de cînd s-au întîmplat aceste lucruri. Ba niște femei ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineată la mormînt, nu I-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi s-au dus la mormînt și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut.

Străinul privi cu luare aminte la ei în timp ce își spuneau povestea lor amară, dar nu părea să fie prea surprins. Mai degrabă părea că ceea ce spun ei este o confirmare a gîndurilor Sale. Plin de seriozitate zise:

— Bine, dar toate acestea așa trebuiau să se întîmple. Nu citiți voi oare în Moise, în proroci și în Psalmi că Hristosul trebuia să pătimească, să moară, dar a treia zi va învia?

Cei doi se uită unul la altul și parcă ceva începea să se lumineze în sufletul lor. Norii gîndurilor începeau să se rarească și cerul speranței devenea din ce în ce mai clar. Pășeau acum toți trei într-un fel de cadență liniștită și binefăcătoare.

În timp ce conversația se desfășura pe căile ei obișnuite, în inima Străinului treceau una după alta, scene din propria Sa viață. Ca Om, ar fi avut și El nevoie, de multe ori, de o asemenea părtășie și înțelegere.

Copilăria a fost încărcată de multă amărăciune. Sărăcia căminului nu durea așa de mult ca neînțelegerea

Continuare în cop. IV

Uita-te spre ceruri, și privește!... Vezi norii! Cât sînt de sus față de tine!... Pe ce cale se împarte lumina? Și pe ce cale se împrăstie vîntul de răsărit?... Cunoști tu legile cerului?... Înțelegi tu plutirea norilor?... Dumnezeu face lucruri mari, pe care noi...“ cît le înțelegem? (Iov 35, 5; 38, 33; 37, 16; 37, 5)

De la zborul enigmatic al berzelor, primăvara, de la hotarele universului microscopic și pînă la necuprinsul marelui cosmos, ne înconjoară taine ale creației lui Dumnezeu. Omul le-a dat cîte un nume, s-a deprins să le rostească curent pierzînd încetul cu încetul simțămîntul adîncimii și al „inexplicabilului“ tuturor acestora. Generația noastră, lipsită de reverență în fața lor, se slujește din plin de darurile Creatorului, uitînd că tot ceea știe, vag, este cîte ceva „despre“ ele, dar nu „pe ele însele“. Conținutul minunilor lui Dumnezeu îi scapă cu desăvîrșire!

Ce este muzica? Și ea este tot o minune, o enigmă inexplicabilă. Rațional, nu are motivație de a exista. Nici biologic, sociologic. Psihologia constată doar că omul trebuie să cînte, fără a pricepe „de ce“?

Oare omul cîntă pentru cuvinte? Să fie muzica doar suportul pentru text? Atunci ar fi suficientă poezia, care s-ar desfășura încă mai în voie dacă ar fi eliberată de ritmul impus al cîntului.

Muzica, dincolo de cuvinte, ni se dezvoltă ca un mesaj care implinește în suflet niște nevoi mai adînci, pe care nimic nu le poate satisface. Muzica — de nimic nu poate fi înlocuită, altfel, n-ar mai exista; n-ar mai fi fost creată.

Redescoperirea muzicii de către Reformațiune, ca o nevoie spirituală și sufletească, ca o cale înegălabilă de a lăuda pe Dumnezeu, și reintroducerea muzicii în închinare — așa cum fusese rînduită chiar de la început — este o piatră de hotar în Marea Luptă. Nu-mi închipui cum ar putea arăta zborul celor trei îngeri fără clocotul muzicii sfinte!

Independent de cuvinte, muzica își poartă distinct mesajul propriu. Mi-amintesc aieva de o întîmplare: copilul de doi ani izbucnea întotdeauna în plîns cînd mama sau fratele lui mai mare îi cîntau o anumită melodie. Era prea mic să-i discearnă cuvintele. Dar dincolo de cuvinte, muzica îi atinge dureros o coardă a sufletului.

Nouă, celor mari, poate ne vine greu să privim muzica ca pe ceva care trebuie cercetat separat de cuvinte, care are legi proprii și care, indiferent de cuvintele ce i se adaugă, are un mesaj propriu, pozitiv sau negativ.

Bărbatul credinței Blaise Pascal, spunea: „Inima își are rațiunile ei, pe care rațiunea însăși nu le are!“ Dictonul lui ne amintește de existența a două lumi lăuntrice: domeniul afectiv și domeniul rațional. Asta nu înseamnă că cele două lumi sînt rupte, străine, și contradictorii. Nu. Deși ele au legi particulare, proprii fiecărui domeniu, ele reflectă *aceleași principii esențiale ale binelui și răului*, doar că într-un mod distinct, particular, și pe planuri diferite. Un același adevăr (sau la fel de bine minciună) poate bate la porțile inimii omului fie prin limbajul rațional, fie prin limbajul afectiv.

Să le cercetăm puțin: limbajul rațional (ce se exprimă în special prin „cuvînt“) și trebuie învățat, însușit prin instruire, prin exercițiu. În schimb limbajul afectiv (în cazul nostru muzica), printr-o minune cerească, este dat fiecăruia, nativ, într-o formă primară. Firește, limbajul acesta trebuie dezvoltat și elevat, dar el ne aparține prin creațiune. Pentru a se recepționa, chiar și într-o formă brută, nu este nevoie să înveți în prealabil acest limbaj (ca în cazul vreunei limbi). Amintiți-vă de acel copil de doi ani, care nu înțelegea aproape nimic din limba maternă, dar care vibra la unda muzicii. Experiențele făcute cu oamenii primitivi străini de civilizația europeană au relevat același lucru.

De aci, și o altă trăsătură: limbajul afectiv — respectiv muzica de care discutăm — nu a fost tulburat de evenimentul „Babel“. Receptorul nostru sufleteș a rămas esențial același. Chiar diversificarea culturilor muzicale, după meridian sau curent național, nu a alterat baza auzului nostru afectiv. „Aria“ din Suita a III-a, scrisă de Johann Sebastian Bach, pentru orice rasă, pentru orice neam de oameni răsună la fel de nobilă, încărcată de trăire intensă, aproape dureroasă, care te înduioșază adînc. Pentru nimeni nu va suna războinic. Iar un marș niciodată nu va adormi pe copii.

În baza acestei caracteristici de „universalitate“ a muzicii, adică a capacității de a fi în general la fel înțeleasă de toți oamenii, de a avea același tip de efecte sufletești în sufletul uman (cu diferențe de adîncime, bineînțeles) a luat ființă teoria interpretării mesajului muzical, numită „estetica“ și pe plan practic, ființează o ramură a medicinei psihiatrice care se slujește de „meloterapie“ sau de „muzico-terapie“. În Republica Democrată Germană, de exemplu, la Jenă un sanatoriu întreg beneficiază de forța vindecătoare a muzicii.

În acest moment se cere să descoperim un avertisment, cu toată gravitatea. Muzica este un limbaj. Ca limbaj, ea transportă o încărcătură, o semnificație.

În condițiile dramaticelor lupte dintre lumină și întuneric, muzica n-a scăpat de atacul celui rău. Fiind o cale de acces universală către suflet, Satana s-a decis să se folosească de forța ei. Faptul că lim-

bajul afectiv pervertit inundă sufletul cu stări de spirit negative, distructive, ne obligă să vorbim cu realism nu doar de muzică frumoasă și urită — ar fi prea puțin — ci de muzică bună și rea!

Oare vestalele moabite, cu ce i-au putut atrage și fermeca pe tinerii luptători israeliți? Evoluînd în dansuri rituale, muzica pe care o cîntau răspîndea un fel de vrajă care a paralizat pe străjerii cugetului și a făcut pe cei ce priveau și ascultau să gîndească mai „altfel“... Ce a urmat a fost o consecință logică.

Dar muzica preoților și proorocilor lui Baal și ai Astartei? Dacă ne-ar fi parvenit un model din muzica lor, poate că am fi fost uimiți să constatăm cît de mult se aseamăna muzicii „rock“, cu bine cunoscuta ei forță năucitoare, inducînd o agitație nebună... pînă acolo încît durerea fizică produsă de săbiile lor nu mai era resimțită în transa irațională în care se aflau.

Diavolul este foarte interesat în muzică. El a fost primul interpret la tronul lui Dumnezeu. Își va neglija el teribila dibăcie muzicală, știind că poarta afectivă a sufletului este mai totdeauna deschisă și mai știind că poporul chemat la mîntuire nu este întotdeauna pregătit să discearnă ispitele sale „frumoase“ și „dulci“ pentru simțuri?

Pastorul George Vandeman referindu-se la legătura dintre muzică și fostul dirijor al corurilor cerești, Lucifer, devenit Satana sau Diavolul, scria: „Bob Larson, care înainte de a se converti, a fost compozitor și interpret de muzică rock, afirmă: Nu sînt singurul care îmi dau seama de influența și prezența puterilor demonice în muzică, mai ales rock. Un foarte bun prieten al meu mi-a relatat o poveste ciudată. Lucra de cîteva săptămîni cu un băiat de 16 ani care comunica cu spiritele întunericului. Într-o zi, băiatul îl rugă pe prietenul meu să aprindă radioul și să caute un post cu rock-and-roll. În timp ce ascultau, acest adolescent anticipa cu cîteva secunde textele cîntecelor transmise, bineînțeles fără să le fi ascultat mai înainte. Întrebat fiind cum de reușește acest lucru, el ne spuse că aceleași spirite demonice cu care se află el în legătură inspirau și cîntecele respective. El mai adăugă că în timpul „călătoriilor acide“ [provocate de droguri] îi putea auzi pe demoni interpretînd chiar cîntecele pe care mai tîrziu le auzea interpretate de grupurile rock. Multe grupuri rock,

ADÎNCIMI

celebre își scriu cîntecele în timp ce se află sub influența drogurilor. Unele dintre acestea admit chiar că o putere supranaturală, care pare să le domine, le dictează cîntecele. În 1961, Ginger Baker, toboșarul grupului „The Gream“ a dat un interviu în legătură cu emoțiile pe care le încearcă în timpul unui spectacol. El a afirmat: Mi se întîmplă, și încă destul de des, și am impresia că nu eu sînt cel care cîntă la instrument, ci că altcineva îl mînuiește și același lucru se întîmplă cu toți cei 3—4 instrumentiști ai grupului. Totul este atît de înfricoșător. Și acest lucru mi se întîmplă foarte des...“ Aproape incredibil, nu-i așa?

Dacă aceasta este muzica cea dincolo de cuvinte, dacă este doar o cale pentru una din cele două inspirații, dacă cel rău ne torpilează fără răgaz, pe toate căile undelor, fie cu răcnetul leului care caută pe cine să înghită, fie cu susurul șarpelui mai-mai să te încînte, printr-un fel sau altul de muzică izvorîta din programul lui de amăgire, ce le rămîne copiilor lui Dumnezeu, pentru a supraviețui?

Nu volume, nu ziggurate și turnuri de teorii vor putea să ne apere cetățuia sufletului de vraja muzicii necurate, ci doar legătura cu Hristos va face ca receptorul și analizatorul nostru muzical, cu care fiecare a fost înzestrat de El, să ajungă matur în discernămînt.

Dacă limbajul afectiv ne aparține nativ, nu putem zice același lucru și despre spiritualitatea noastră, care trebuie căutată, găsită și păstrată. Această pricere spiritual-muzicală nu se prinde, nu se fură ca o meserie, ci se clădește pe genunchi, în cămăruță.

Marea luptă este cumplită. Și va ajunge încă și mai grozavă. Din ea va ieși biruitor nu specialistul (deși nu disprețuim pregătirea) ci sufletul ascuns în Hristos, „oamenii mari, a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare să deosebească binele și răul“ (Evrei 5, 14).

Pastor

Cristescu Lucian

VOI SÎNTEȚI... SAREA PĂMÎNTULUI

„Voi sînteți sarea pămîntului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decît să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni“.
Mat. 5, 13.

Pentru un creștin este o cinste dar și o răspundere cînd Domnul Hristos îl aseamănă cu sarea. Comparația scoate în relief valoarea creștinului și influența lui binefăcătoare. Sarea se folosește în industria chimică, farmaceutică, în tăbăcărie și alte ramuri economice. Prin ilustrația folosită de Isus Hristos ne mărginim numai la rolul biologic al sării. În corpul nostru avem zilnic nevoie de sare. În sîngele nostru mereu există sare. Fără sare nu putem trăi. Ea contribuie la menținerea vieții și echilibrului ei. Noi o simțim în gustul mîncării și o folosim pentru a conserva. Acest aspect cunoscut l-a folosit Hristos pentru a ilustra un adevăr divin deosebit de important din punct de vedere al vieții spirituale.

Prin neascultare lumea noastră și-a rupt legătura cu Izvorul și Dătătorul vieții și s-ar fi pierdut prin moarte veșnică dacă Fiul lui Dumnezeu nu s-ar fi oferit ca „sămînța femeii“ (Gen. 3, 15). Prin această făgăduință mesianică Dumnezeu a revărsat putere de har și iubire asupra lumii și astfel omul și-a putut menține viața și s-a putut lupta în mod eficace contra răului.

„Spre împlinirea vremii“ negura păcatului s-a așternut din ce în ce mai densă asupra lumii. Sistemele religioase păgîne și-au pierdut influența lor asupra oamenilor. Actele ceremoniale iudaice și-au pierdut înalta lor semnificație de a orienta pe om spre Mîntuitorul făgăduit. Filozofia greacă și dreptul roman n-au rezolvat problema păcatului. Păcatul a devenit știință iar viciul ajunsese consacrat ca o parte a religiei. Atunci Dumnezeu a pus în această lume un nou element de viață. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine

crede în El, să nu piară; ci să aibă viață vecinică“ (Ioan 3, 16).

Sarea este prețuită de pildă pentru însușirea ei de a conserva. Simbolul ei astfel ilustrează în primul rînd pe Domnul Hristos despre care Scriptura spune că: „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“ — „în care trebuie să fim păstrați“ ne spun alte traduceri (Fap. 4, 12).

„Este imposibil să scăpăm, prin noi înșine, de prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sînt rele și nu le putem schimba... Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești, toate acestea își au sfera lor de acțiune, dar aici ele sînt cu totul fără de putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos“. (C.H./16).

Iată de ce este Hristos sarea pămîntului. Cum pot creștinii să devină sarea pămîntului? Prin primirea lui Hristos oamenii devin copii ai lui Dumnezeu, iar copiii lui Dumnezeu sînt „sarea pămîntului“. Evanghelistul Ioan afirmă: „În El era viața... celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1, 4. 12). „Dumnezeu ne-a dat viața vecinică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața“ (1 Ioan 5, 11. 12).

Primind pe Hristos în inimile noastre ne vom identifica cu El, vom deveni asemenea Lui, vom reproduce viața și activitatea Lui. În

felul acesta putem fi sarea pămîntului.

Serva Domnului scrie: „Gustul sării reprezintă... îndreptățirea prin Hristos care străbate viața“ (C.M.F. 40). Noi sîntem iertați de Hristos, sîntem curățiți prin sîngele Său, sîntem sfințiți prin meritele Sale, iar prin puterea Lui avem calitățile și însușirile Sale. Astfel posedăm caracterul Său, trăim viața Sa devenind „sarea pămîntului“ transmițînd puterea salvatoare, harul și iubirea mîntuitoare semenilor și răspîndind gustul vieții creștine în jurul nostru.

Sarea scoasă din pămînt nu-și pierde gustul. Dar sarea poate fi extrasă și din apa mărilor. În Iudea, nu prea departe de Ierusalim, există Marea Moartă, sau Marea Sărată (Ios. 15, 2). Ea conține de opt ori mai multă sare decît apa oceanelor. Sarea obținută din mare are mai multe componente decît sarea scoasă din pămînt și după un timp oarecare se descompune și-și pierde gustul.

Un creștin „avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea“ (Tit 3, 5) va fi privit de ființele cerului și de locuitorii pămîntului ca fără gust și nefolositor.

Asemănarea vieții creștine cu sarea extrasă din Marea Sărată mai conține o învățătură importantă. Biblia are o ilustrație interesantă și cu apele. „Apele... sînt noroade, gloate, neamuri și limbi“ (Apoc. 17, 15). Cu „mreața evangheliei“ Hristos ne-a scos din „ape“, din „noroade, gloate, neamuri și limbi“ și ne-a pus în „Casa“ Sa, ne-a așezat în biserica Sa. Aici se evaporă din oameni obiceiurile păcătoase. Aici sîntem curățiți, transformați și prin creptatea lui Hristos devenim „sare“.

Continuare în cop. IV

1927—1989

IN MEMORIAM

PASTORUL
MOLDOVAN VILHELM

În dimineața zilei de 16 februarie a.c., vestea de necrezut a morții pastorului Moldovan Vilhelm s-arăspîndit fulgerător în toată țara și ne-a îndurerat profund. Se stinge brusc din viață la vârsta de 62 de ani în urma unui tragic accident de automobil, după o viață de slujire și aprofundare a cuvîntului Scripturii, lăsînd neîmplinite multe planuri făurite de o minte iscoditoare pusă în slujba cunoașterii de Dumnezeu și vestirii adevărului Său.

Născut la 26 februarie 1927 în Tîrgu-Mureș, își trăiește aici copilăria și urmează cursurile școlii primare și apoi pe cele liceale, absolvind în 1944 liceul, luîndu-și diploma de bacalaureat.

Vine de copil în legătură cu adevărul vestit de biserica adventiștilor de ziua a șaptea (la vârsta de 9 ani) cu ocazia vizitei la Tîrgu-Mureș a pastorului misionar Tolici Constantin și la 19 martie 1944, la vârsta de 17 ani, primește botezul evanghelic, mărturie publică a legămîntului său cu Mîntuitorul pe care Îl va sluji toată viața.

La data de 14 mai 1944 este angajat ca secretar de birou la Conferința Transilvania și, după un scurt timp, va activa ca lucrător biblic la Tîrgu-Mureș pînă în 1946 cînd va merge la Seminarul Teologic A.Z.S. din Brașov. Reîntors de la seminar activează în districtele Tîrgu-Mureș, Cluj, Oradea, în 1951 este consilier pentru muzica bisericească și pastorație în cadrul Conferinței Cluj.

Fratele Moldovan Vilhelm este întărit prin binecuvîntare ca pastor al bisericii A.Z.S. în ziua de 24 aprilie 1954, lucrînd cu dăruire pentru Dumnezeu și aproapele său în districtele Cluj, Vaida-Cămăraș, Turda și din nou Vaida-Cămăraș și Cluj, pînă la pensionarea sa la cerere în 1988.

În august 1952 fr. Moldovan Vilhelm se căsătorește cu sora Adelheid Bauer, care s-a dovedit a fi o soție credincioasă, cu un caracter nobil, fiind de un real folos și sprijin soțului ei și o mamă devotată pentru Robi, Hardy și Edith, cei trei copii cu care i-a binecuvîntat Dumnezeu.

Fr. Moldovan Vilhelm a fost caracterizat de o continuă dorință de cunoaștere, consacrînd un timp destul de mare studiului. În perioada anilor 1976—1980 urmează cursurile Institutului Teologic Protestant Unic de grad universitar din Cluj-Napoca, obținînd licența în teologie. Între anii 1981—1985 fr. Moldovan a activat ca profesor la Seminarul Teologic A.Z.S. din București, împărtășind tinerilor cunoștințele sale.

A fost preocupat de muzică și poezie și a dat bisericii și în mod deosebit pastorilor lucrarea „Manualul Doctrinelor Biblice A.Z.S.“.

Viața și activitatea lui se curmă în mod dureros de tragic, după ce rostește ultima predică și înalță ultima rugăciune în cadrul ultimului serviciu divin la care a luat parte, și apoi vasul de lut al vieții sale se sparge, pulverizîndu-se.

Familia greu încercată, pastorii din Conferința Cluj și o mare mulțime de frați și surori, prieteni și cunoscuți, l-au condus la locul odihnei sale vremelnice. Frații Popescu Nicolae, Timiș Alexandru, Galfy Ludovic, Resteșan Gheorghe, Gyeresy Iosif, Dumitru Popa, Gyeresy Ernő, și Faluvegy Desideriu au prezentat celor îndurerați cuvîntul mîngîietor și plin de nădejde al Scripturilor — în speranța revederii în ziua răsplătirilor veșnice. „Ferice de morții care mor în Domnul“.

Comitetul Uniunii

și prejudecățile din partea celor apropiați. Ei nu puteau înțelege rostul vieții Sale și încercau adesea să-L constrângă să Se potrivească vederilor lor. Atunci în inima Lui se vedea o luptă nespūsă între simțămintele Sale de caldă duioșie față de legăturile de familie și simțul acut al misiunii Sale. Și întotdeauna această luptă îl arunca într-o mare singurătate.

Apoi au venit anii slujirii Sale publice. Singur a stat în pustie patruzeci de zile. Nici o ureche omenască nu a auzit vreodată și nici un ochi curios nu a privit măreția luptei pe care a fost nevoit să o dea acolo.

Chiar și după alegerea celor doisprezece, de multe ori a rămas singur. Porțiuni întregi din acești ani vor rămâne poate pentru totdeauna o taină a Marelui Singuratic.

Scenele se succed apoi cu repeziune. Grădina Ghetsemani atinge aproape culmea singurătății. Petru, Iacov și Ioan dorm, deși în câteva rînduri au fost rugați în mod stăruitor să vegheze împreună cu El. „Dar carnea este neputincioasă” chiar dacă „duhul este plin de rîvnă” și El rămîne singur în noapte luptîndu-Se cu povara păcatelor lumii întregi care-I umple peste măsură paharul sufletului.

Acum retrăiește scena răstignirii. Aici singurătatea Sa depășește orice limită. Atîrnat între cer și pămînt, pe crucea rușinoasă și crudă, inima Sa este sfîșiată de despărțirea de Tatăl Său.

În toate ocaziile dinainte, El găsisse totdeauna în clipele Sale de singurătate o inimă infinit de iubitoare, aceea a Tatălui Său. Acum, între Ei se deschidea o imensă prăpastie, peste care nu era nici un fel de trecere. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit”, atît apucase numai să spună. Singurătatea aceasta îl copleșea din toate părțile și nu era nimeni care să-L înțeleagă. Măcar atît. Singurii care au încercat să-I pătrundă taina cuvintelor, au tras concluzia că strigă pe Ilie sau cam așa ceva.

Gîndurile Lui se frînseră brusc cînd în fața celor trei se ivi o răs-pîntie. Străinul Se grăbi să o ia înainte, dar cei doi se pregătiră să cotească la dreapta.

Nu, nu se puteau lipsi de minunata prezență a Străinului, așa că cei doi ziseră într-un glas :

— Rămîi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.

Cuvintele lor exprimau o grijă atentă față de necunoscutul Oaspete, dar erau în același timp un semn de neînțeleasă dependență. Cuvintele Lui acționaseră ca un fel de leac pentru singurătatea lor. Se simțeau minunat sub mîngîierea lor blîndă și binefăcătoare. Mentea lor se lumina și sufletul lor se aprindea de o căldură proaspătă și bună.

După ce intrară împreună în casă se pregăti și cina și curînd se așe-

zară la masă. Se înțelege de la sine că Cel ce avea să binecuvînteze bucatele nu putea fi altul decît El. În clipa în care mîinile Sale Se întinseră cei doi observară, plini de stupefacție, două rîni proaspete la mîinile Sale. Mentea lor se luminează deplin. Era Domnul.

Ochii lor văzură în sfîrșit pe Hristos.

De acum, nu mai erau singuri, chiar dacă El Se făcu nevăzut. Ei erau vindecați de singurătate.

...

Urmare din pag. 16

Sarea care a fost luată din apă, a fost curățită, a fost dată gospodinelor pentru a o folosi în apă, în făină ca să dea gust mîncării și să conserve alimente. Creștinul care a fost salvat dintre oameni este trimis înapoi între semenii săi ca să transmită prin însăși ființa lui, printr-o atitudine demnă, prin vorbe, prin fapte bune „harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii... și... învață să rupem cu păgînatatea și cu poftelile lumesti și să trăim în veacul de acum cu dreptate, cu cumpătare și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos” (Tit 2, 11—13).

Ce gînduri roditoare și învățături practice se ascund în acest simbol. Biblia spune : „Șase zile să lucrați, dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua ce odihne, cu o adunare sfîntă...” (Lev. 23, 3). Despre această adunare Psalmistul menționează și constată cu satisfacție : „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!... căci acolo dă Domnul binecuvîntarea, viața, pentru vecinicie” (Ps. 133, 1. 4).

Biserica adventiștilor de ziua a șaptea, moștenitoare a „Evangheliei vecinice” (Apoc. 14, 6), din „oricare

neam, oricare seminție, oricare limbă și oricare norod” se adună în fiecare Sabat, ca să primească binecuvîntările lui Dumnezeu și viața vecinică prin Isus Hristos și apoi, în cele șase zile, se întoarce în mijlocul oamenilor să împartă comorile primite din partea cerului. Să nu cădem în greșeala poporului Israel din vechime, care a reținut darurile mîntuitoare, binecuvîntările cerului pentru sine însuși și a lipsit lumea de avantajele spirituale, de cunoștința și iubirea lui Dumnezeu.

Să răspîndim din belșug lumina Evangheliei, iubirea și mila lui Dumnezeu, iertarea și pacea Mîntuitorului la toți cei cîin jurul nostru. Am fost binecuvîntați și ajutați ca să binecuvîntăm și să ajutăm pe alții. Am fost salvați pentru ca noi să salvăm pe alții.

Mulți și-au pierdut puterea de a săra, au obosit pe calea vieții creștine practice. Unii au devenit „caldiceii”, indiferenți, inactivi, fără de folos semenilor. Mulți și-au pierdut puterea mărturisirii. Viața lor nu mai are nici un gust, nici o valoare, nici un real folos pentru prieteni, pentru vecini și oameni. Parcă și lor li se potrivesc cuvintele rostite de „cel care are șapte Duhuri ale lui Dumnezeu... Știu faptele tale : că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apoc. 3, 1).

Hristos are încredere în copiii Săi pe care i-a salvat dintre păcătoși că și ei vor deveni unelte salvatoare. El a zis : „Voi sînteți sarea pămîntului”. Ce am fost Eu pentru lume veți fi și voi, cum am iubit Eu pe oameni veți iubi și voi pentru că „Eu voi rămîne în voi”. Să facem roditor apelul Domnului Hristos : „Să aveți sare în voi” spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor noștri. Să-L avem pe Hristos în inima noastră, să trăim viața Lui și să facem lucrarea Sa ! „Să aveți sare în voi și să trăiți în pace unii cu alții”. (Marcu 9, 50).

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România.

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din :

Dumitru Popa, redactor-șef ;

Adrian Bocăneanu, secretar de redacție,

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația :

București, str. Plantelor nr. 12 — Sect. 2.

Tel. 20.42.07